Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2015 m. lapkričio 24 d.*

„EŽŪOGF — Garantijų skyrius — EŽŪGF ir EŽŪFKP — Finansinė korekcija, taikyta dėl palūkanų nenurodymo — Pareiga motyvuoti — Pareiga apskaičiuoti palūkanas — Reglamento (EB) Nr. 1290/2005 32 straipsnio 5 dalis — Lygiavertiškumo principas — Rūpestingumo pareiga“

Byloje T-126/14

Nyderlandų Karalystė, atstovaujama M. K. Bulterman, J. Langer ir M. Noort,

ieškovė,

prieš

Europos Komisiją, atstovaujamą H. Kranenborg ir P. Rossi,

atsakovę,

dėl prašymo iš dalies panaikinti 2013 m. gruodžio 12 d. Komisijos įgyvendinimo sprendimą 2013/763/ES dėl valstybių narių patirtų tam tikrų išlaidų nefinansavimo Europos Sąjungos lėšomis iš Europos žemės ūkio orientavimo ir garantijų fondo (EŽŪOGF) Garantijų skyriaus, Europos žemės ūkio garantijų fondo (EŽŪGF) ir Europos žemės ūkio fondo kaimo plėtrai (EŽŪFKP) (OL L 338, p. 81)

BENDRASIS TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro pirmininkė M. E. Martins Ribeiro (pranešėja), teisėjai S. Gervasoni ir L. Madise,

posėdžio sekretorius J. Plingers, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2015 m. balandžio 21 d. posėdžiui,

priima šį

* Proceso kalba: nyderlandų.

Sprendimą

Teisinis pagrindas

Pagrindiniai teisės aktai: Reglamentas (EEB) Nr. 729/70, Reglamentas (EB) Nr. 1258/99 ir Reglamentas (EB) 1290/2005

1 2005 m. birželio 21 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1290/2005 dėl bendrosios žemės ūkio politikos finansavimo (OL L 209, p. 1) yra pagrindinis bendrosios žemės ūkio politikos finansavimą reglamentuojantis teisės aktas, kiek tai susiję su valstybių narių išlaidomis, patirtomis nuo 2006 m. spalio 16 d., ir Europos Bendrijų Komisijos išlaidomis, patirtomis nuo 2007 m. sausio 1 d. Šiuo reglamentu panaikintas 1999 m. gegužės 17 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1258/1999 dėl bendrosios žemės ūkio politikos finansavimo (OL L 160, p. 103; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 3 sk., 25 t., p. 414), kuriuo buvo pakeistas 1970 m. balandžio 21 d. Tarybos reglamentas (EEB) Nr. 729/70 dėl bendrosios žemės ūkio politikos finansavimo (OL L 94, p. 13), kiek tai susiję su išlaidomis, patirtomis nuo 2000 m. sausio 1 d.

2 Remiantis reglamentų Nr. 729/70 ir 1258/1999 1 straipsnio 1 dalimi ir 1 straipsnio 2 dalies a punktu Europos žemės ūkio orientavimo ir garantijų fondas (EŽŪOGF) buvo Bendrijos biudžeto dalis ir jo garantijų skyriaus lėšomis buvo finansuojamos eksporto į trečiąsias šalis grąžinamosios išmokos.

3 Reglamentų Nr. 729/70 ir 1258/1999 8 straipsnio 1 dalyje buvo numatyta, kad valstybės narės, laikydamosi nacionalinių įstatymų ir kitų teisės aktų, turi imtis reikiamų priemonių susigrąžinti sumas, kurios prarastos dėl pažeidimų ar aplaidumo. Remiantis tų pačių reglamentų 8 straipsnio 2 dalies pirma pastraipa, nesusigrąžinus visos sumos finansinius pažeidimų ar aplaidumo padarinius prisiimdavo Bendrija, išskyrus tuos, kurie priskirtini valstybių narių administracinės valdžios institucijoms ar kitoms įstaigoms. Galiausiai tiek iš Reglamento Nr. 729/70 8 straipsnio 2 dalies antros pastraipos redakcijos, nustatytos 1995 m. gegužės 22 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 1287/95, iš dalies keičiančiu Reglamentą Nr. 729/70 (OL L 125, p. 1), ir taikomos nuo 1995 m. spalio 16 d. prasidėjusių finansinių metų, tiek iš Reglamento Nr. 1258/1999 8 straipsnio 2 dalies antros pastraipos, be kita ko, matyti, kad palūkanos už susigrąžintas ar per vėlai sumokėtas sumas pervedamos į EŽŪOGF.

4 Pagal Reglamento Nr. 1290/2005 3 straipsnio 1 dalies a punktą Europos žemės ūkio garantijų fondo (EŽŪGF) lėšomis, taikant valstybių narių ir Europos Sąjungos pasidalijamąjį valdymą, finansuojamos žemės ūkio produktų eksporto į trečiąsias šalis grąžinamosios išmokos.

5 Pagal Reglamento Nr. 1290/2005 8 straipsnio 1 dalies c punkto iii papunktį dėl priemonių, susijusių su, be kita ko, EŽŪGF lėšomis finansuojamais veiksmais, valstybės narės siunčia Komisijai akredituotų mokėjimo agentūrų metines ataskaitas ir už akredituotą mokėjimo agentūrą atsakingo asmens pasirašytą patikinimo pareiškimą kartu su joms patvirtinti reikalinga informacija ir sertifikavimo įstaigos parengta sertifikavimo ataskaita.

6 Reglamento Nr. 1290/2005 31 straipsnyje „Atitikties patikrinimas“ nurodyta:

„1. Komisija priima sprendimą dėl išlaidų, kurios nebus [Sąjungos] finansuojamos pagal 41 straipsnio 3 dalyje nurodytą tvarką, jeigu ji nustato, kad 3 straipsnio 1 dalyje ir 4 straipsnyje nurodytos išlaidos buvo padarytos pažeidžiant [Sąjungos] taisykl[es].

2. Komisija įvertina sumas, kurios nebus finansuojamos, atsižvelgdama į nustatytą neatitikimo svarbą. Komisija atsižvelgia į pažeidimo pobūdį ir lygį [sunkumą] bei į [Sąjungai] padarytą finansinę žalą.

3. Prieš priimant sprendimą nefinansuoti, Komisijos patikrinimo išvados ir valstybės narės paaiškinimai pateikiami raštu, po to abi šalys stengiasi susitarti dėl priemonių, kurių reikės imtis.

Nepavykus susitarti, valstybė narė gali prašyti pradėti procedūrą, kurios tikslas – suderinti kiekvienos šalies pozicijas per keturis mėnesius. Šios procedūros rezultatai yra pateikiami Komisijai siunčiamoje ataskaitoje, kuri ją išnagrinėja prieš priimdama sprendimą nefinansuoti.

4. Negalima atsisakyti finansuoti:

a) 3 straipsnio 1 dalyje nurodytų išlaidų, kurios buvo padarytos prieš daugiau kaip dvidešimt keturis mėnesius iki Komisijos raštiško pranešimo valstybei narei apie patikrinimo išvadas;

b) daugiamečių priemonių išlaidų, kurios yra 3 straipsnio 1 dalyje numatytų išlaidų dalis, arba kurios yra susijusios su 4 straipsnyje nurodytomis programomis, kai paskutinį įsipareigojimą gavėjas įvykdė prieš daugiau kaip dvidešimt keturis mėnesius iki Komisijos raštiško pranešimo valstybei narei apie patikrinimo išvadas;

c) b punkte nepaminėtų 4 straipsnyje nurodytų programų priemonių išlaidų, kurias mokėjimo agentūra apmokėjo arba tam tikrais atvejais išmokėjo likutį prieš daugiau kaip dvidešimt keturis mėnesius iki Komisijos raštiško pranešimo valstybei narei apie patikrinimo išvadas.

5. 4 dalis netaikoma:

a) 32 ir 33 straipsniuose nurodytų pažeidimų atveju;

<…>“

7 Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio „Konkrečios nuostatos, taikomos EŽŪGF“ 1 ir 3–6 dalyse numatyta:

„1. Po pažeidimo ar aplaidumo išieškotos sumos ir su jomis susijusios palūkanos sumokamos akredituotai mokėjimo agentūrai, kuri jas priskiria EŽŪGF skirtoms įplaukoms tą mėnesį, kada jos realiai yra sumokamos.

<…>

3. Perdavusios metines sąskaitas, kaip numatyta 8 straipsnio 1 dalies c punkto iii papunktyje, valstybės narės Komisijai pateikia suvestinę ataskaitą apie dėl pažeidimų pradėtas išieškojimo procedūras. Ataskaitoje dar neišieškotos sumos suskirstomos pagal administracinę ir (arba) teisminę procedūrą bei pagal metus, kai buvo atliktas pirminis administracinis ar teisminis pažeidimo nustatymas.

Valstybės narės užtikrina, kad išsamios detalės apie individualias išieškojimo procedūras ir dar neišieškotas individualias sumas yra prieinamos Komisijai.

4. Atlikusi 31 straipsnio 3 dalyje nustatytą procedūrą, Komisija gali nuspręsti, kad išieškotinas sumas turi sumokėti valstybė [narė] tokiais atvejais:

a) jeigu valstybė narė per vienerius metus nuo pirminio administracinio ar teisminio pažeidimo nustatymo nepradėjo visų nacionalinės ir [Sąjungos] teisės aktuose nustatytų atitinkamų administracinių ar teisminių išieškojimo procedūrų;

b) jeigu nebuvo pažeidimo nustatymo [pirminiame] administraciniame ar teisminiame nagrinėjime, arba jei tai padaryti buvo delsiama siekiant sutrukdyti išieškoti sumą, arba pažeidimas nebuvo įtrauktas į 3 dalies pirmoje pastraipoje numatytą suvestinę ataskaitą pažeidimo nustatymo pirminio administracinio ar teisminio nagrinėjimo metais.

5. Jeigu išieškojimas neatliekamas per ketverius metus nuo pažeidimo nustatymo pirminiame administraciniame ar teisminiame nagrinėjime arba per aštuonerius metus, kai dėl išieškojimo pateiktas ieškinys nacionaliniuose teismuose, 50 % finansinių padarinių dėl neišieškotų sumų dengia atitinkama valstybė narė, 50 % – [Sąjungos] biudžetas.

Valstybė narė 3 dalies pirmoje pastraipoje nurodytoje suvestinėje ataskaitoje atskirai nurodo sumas, kurios nebuvo išieškotos per šios dalies pirmoje pastraipoje nustatytą terminą.

Neišieškojus sumų pagal pirmą pastraipą, finansinė našta paskirstoma nepažeidžiant atitinkamos valstybės narės įsipareigojimo tęsti išieškojimo procedūras pagal šio reglamento 9 straipsnio 1 dalį. 50 % tokiu būdu išieškotų sumų pervedama į EŽŪGF pritaikius šios straipsnio 2 dalyje numatytą atskaitymą.

Kai atliekant išieškojimo procedūrą galutiniame administraciniame ar teisminiame nagrinėjime dokumentu nustatoma, kad pažeidimas nepadarytas, atitinkama valstybė narė kaip išlaidas EŽŪGF deklaruoja pagal pirmą pastraipą prisiimtą finansinę naštą.

Tačiau, jei dėl nesusijusių su atitinkama valstybe nare priežasčių neišieškoma per šios dalies pirmoje pastraipoje nurodytą laikotarpį, ir jeigu išieškotina suma viršija 1 milijoną EUR, Komisija valstybės narės prašymu gali šį terminą pratęsti ne ilgiau kaip 50 % pradinio termino.

6. Tinkamai pagrįstais atvejais valstybės narės gali nuspręsti nebetęsti išieškojimo. Tokį sprendimą jos gali priimti tik šiais atvejais:

a) jei padarytų ir numatomų padaryti išieškojimo išlaidų suma viršija sumą, kuri turi būti išieškota;

b) jei išieškojimas negalimas dėl skolininko ar už pažeidimą teisiškai atsakingų asmenų nemokumo, nustatyto ir pripažinto pagal atitinkamos valstybės narės nacionalinės teisės aktus.

Atitinkama valstybė narė 3 dalies pirmoje pastraipoje nurodytoje suvestinėje ataskaitoje atskirai nurodo sumas, dėl kurių jį priėmė sprendimą nebetęsti išieškojimo procedūrų, ir pagrindžia savo sprendimą.“

8 Reglamento Nr. 1290/2005 34 straipsnio „Iš valstybių narių gautų įplaukų asignavimas“ 1 dalies a punkte nurodyta, kad sumos, kurios pagal šio reglamento 31–33 straipsnius turi būti sumokėtos į Sąjungos biudžetą, įskaitant su jomis susijusias palūkanas, laikomos asignuotosiomis įplaukomis, kaip apibrėžta 2002 m. birželio 25 d. Tarybos reglamento (EB, Euratomas) Nr. 1605/2002 dėl Europos Bendrijų bendrajam biudžetui taikomo finansinio reglamento (OL L 248, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 4 t., p. 74) 18 straipsnyje.

9 Remiantis Reglamento Nr. 1290/2005 49 straipsnio antra pastraipa jis taikomas nuo 2007 m. sausio 1 d. Tačiau iš šio reglamento 49 straipsnio trečios pastraipos antros įtraukos matyti, kad minėto reglamento 32 straipsnis nuo 2006 m. spalio 16 d. taikomas atvejams, apie kuriuos pranešta pagal 1991 m. kovo 4 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 595/91 dėl pažeidimų ir neteisingai sumokėtų sumų, susijusių su bendrosios žemės ūkio politikos finansavimu, susigrąžinimo, ir dėl šios srities informacinės sistemos organizavimo bei panaikinančio Reglamentą (EEB) Nr. 283/72 (OL L 67, p. 11; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 3 sk., 11 t., p. 171) 3 straipsnį, jeigu iki 2006 m. spalio 16 d. dar nebuvo išieškotos visos su jais susijusios sumos.

Įgyvendinimo reglamentai

Reglamentas Nr. 595/91

10 Reglamento Nr. 595/91 3 straipsnio 1 dalies pirmoje pastraipoje numatyta, kad per du mėnesius nuo kiekvieno ketvirčio pabaigos valstybės narės praneša Komisijai apie pažeidimus, kurie buvo nustatyti per pirminį administracinį arba teisminį nagrinėjimą.

11 Be to, Reglamento Nr. 595/91 5 straipsnio 2 dalyje, kuri buvo išbraukta Reglamentu Nr. 1290/2005, buvo numatytas specialus pranešimas, kuriuo valstybė narė, kai mano, kad suma negali būti visiškai susigrąžinta arba nesitikima, kad ji bus visiškai sugrąžinta, informuoja Komisiją apie nesusigrąžintos sumos dydį ir priežastis, dėl kurių, jos manymu, sumas turėtų padengti Bendrija arba valstybė narė.

12 Reglamentas Nr. 595/91 nuo 2007 m. sausio 1 d. buvo panaikintas 2006 m. gruodžio 14 d. Komisijos reglamentu (EB) Nr. 1848/2006 dėl su bendrosios žemės ūkio politikos finansavimu susijusių pažeidimų ir neteisingai išmokėtų sumų susigrąžinimo bei šios srities informacinės sistemos organizavimo (OL L 355, p. 56).

Reglamentas (EB) Nr. 885/2006

13 Pagal 2006 m. birželio 21 d. Komisijos reglamento (EB) Nr. 885/2006, nustatančio išsamias Tarybos reglamento Nr. 1290/2005 nuostatų dėl mokėjimo agentūrų ir kitų įstaigų akreditavimo bei EŽŪGF ir EŽŪFKP sąskaitų patikrinimo ir patvirtinimo taikymo taisykles (OL L 171, p. 90), 6 straipsnį Reglamento Nr. 1290/2005 8 straipsnio 1 dalies c punkto iii papunktyje nurodytas metines sąskaitas, be kita ko, sudaro iki finansinių metų pabaigos susigrąžintinų sumų lentelė pagal III priede nurodytą pavyzdį (toliau – Reglamento Nr. 885/2006 III priedo lentelė).

14 Komisija nustatė gaires dėl Reglamento Nr. 885/2006 III priedo lentelių pateikimo už 2006 ir 2007 finansinius metus atitinkamai dokumentu „Pranešimas Žemės ūkio fondų komitetui – Gairės dėl Reglamento [Nr. 885/2006] III priedo 5 lentelės perdavimo Komisijai iki 2007 m. vasario 10 d.“ (toliau – 2006 m. gairės) ir dokumentu „Pranešimas Žemės ūkio fondų komitetui – Gairės dėl Reglamento [Nr. 885/2006] III priedo 1–6 lentelių perdavimo Komisijai iki 2008 m. vasario 1 d.“ (toliau – 2007 m. gairės).

15 Reglamento Nr. 885/2006 11 straipsnyje numatyta atitikties patvirtinimo procedūros, įtvirtintos Reglamento Nr. 1290/2005 31 straipsnyje, tvarka. Be to, to paties reglamento 16 straipsnyje nustatyta taikinimo procedūros tvarka.

Sektoriaus reglamentai

Reglamentas (EEB) Nr. 3665/87

16 1987 m. lapkričio 27 d. Komisijos reglamento (EEB) Nr. 3665/87, kuriuo nustatomos išsamios eksporto grąžinamųjų išmokų už žemės ūkio produktus sistemos taikymo taisyklės (OL L 351, p.1), 11 straipsnio redakcijoje, nustatytoje 1994 m. gruodžio 2 d. Komisijos reglamentu (EB) Nr. 2945/94, iš dalies keičiančiu Reglamentą Nr. 3665/87 (OL L 310, p. 57), buvo numatyta nepagrįstai išmokėtų grąžinamųjų eksporto išmokų susigrąžinimo tvarka, tokiu atveju taikytinos sankcijos ir galimybė netaikyti tam tikrų sankcijų *force majeure* atveju. Minėto straipsnio 3 dalyje konkrečiai buvo nurodyta, kad nepagrįstai išmokėjus eksporto grąžinamąją išmoką jos gavėjas turėjo grąžinti nepagrįstai gautas sumas ir sumokėti palūkanas, apskaičiuotas už laikotarpį nuo išmokų sumokėjimo iki jų grąžinimo.

17 Reglamento Nr. 2945/94 2 straipsnio antroje pastraipoje buvo numatyta, kad šis reglamentas taikomas eksportuojamiems produktams, su kuriais susiję eksporto formalumai, nurodyti Reglamento Nr. 3665/87 3 arba 25 straipsnyje, buvo atlikti 1995 m. balandžio 1 d. ar vėliau.

18 Reglamentas Nr. 3665/87 buvo panaikintas ir pakeistas 1999 m. balandžio 15 d. Komisijos reglamentu (EB) Nr. 800/1999, nustatančiu bendrąsias išsamias eksporto grąžinamųjų išmokų už žemės ūkio produktus sistemos taikymo taisykles (OL L 102, p. 11), o pastarasis vėliau buvo panaikintas ir pakeistas 2009 m. liepos 7 d. Komisijos reglamentu (EB) Nr. 612/2009, nustatančiu bendrąsias išsamias eksporto grąžinamųjų išmokų už žemės ūkio produktus sistemos taikymo taisykles (nauja redakcija) (OL L 186, p. 1).

Reglamentas (EEB) Nr. 536/93

19 1993 m. kovo 9 d. Komisijos reglamentas (EEB) Nr. 536/93, nustatantis papildomo mokesčio už pieną ir pieno produktus taikymo išsamias taisykles (OL L 57, p. 12; toliau kartu su Reglamentu Nr. 3665/87 – sektoriaus reglamentai), panaikino ir pakeitė 1988 m. birželio 3 d. Komisijos reglamentą (EEB) Nr. 1546/88, nustatantį išsamias papildomo mokesčio, numatyto Reglamento (EEB) Nr. 804/68 5c straipsnyje, taikymo taisykles (OL L 139, p. 12).

20 Pagal Reglamento Nr. 536/93 3 straipsnio 4 dalį ir to paties reglamento 4 straipsnio 4 dalį atitinkamai pirkėjas ir gamintojas iki kiekvienų metų rugsėjo 1 d. sumoka kompetentingai institucijai mokėtiną sumą pagal valstybės narės nustatytas taisykles, o nesilaikant mokėjimo termino nuo mokėtinų sumų skaičiuojamos valstybės narės nustatytos metinės palūkanos, kurių norma negali būti mažesnė už palūkanų normą, tos valstybės narės taikomą susigrąžinant nepagrįstai išmokėtas sumas.

21 Pagal Reglamento Nr. 536/93 10 straipsnio antrą pastraipą šis reglamentas pradėtas taikyti 12 mėnesių laikotarpiui, prasidėjusiam 1993 m. balandžio 1 d.

22 Reglamentas Nr. 536/93 buvo panaikintas ir pakeistas 2001 m. liepos 9 d. Komisijos reglamentu (EB) Nr. 1392/2001, nustatančiu išsamias Tarybos reglamento (EEB) Nr. 3950/92, nustatančio papildomą mokestį pieno ir pieno produktų sektoriuje, taikymo taisykles (OL L 187, p. 19; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 3 sk., 33 t., p. 104), kuris vėliau buvo panaikintas ir pakeistas 2004 m. kovo 30 d. Komisijos reglamentu (EB) Nr. 595/2004, nustatančiu išsamias Tarybos reglamento (EB) Nr. 1788/2003, nustatančio mokestį pieno ir pieno produktų sektoriuje, taikymo taisykles (OL L 94, p. 22; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 3 sk., 43 t., p. 333).

Ginčo aplinkybės

23 2003 m. liepos 10 d. Nyderlandų Karalystė išsiuntė Komisijai specialų pranešimą, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 595/91 5 straipsnio 2 dalį (toliau – 2003 m. liepos 10 d. specialus pranešimas). Šiuo pranešimu Nyderlandų institucijos informavo Komisiją apie tai, kad dėl atitinkamų skolininkų bankroto ir nemokumo nebegalima susigrąžinti ar tikėtis susigrąžinti nustatytų sumų byloje *NL/98/039-Centramelk* (toliau – byla *Centramelk*). Šios institucijos paprašė Komisijos, kad likusią sumą padengtų Europos bendrija. Minėta byla, apie kurią prieš tai buvo pranešta pagal Reglamento Nr. 595/91 3 straipsnį, apima nuo 1989 iki 1990 m. nustatytus devynis atskirus sukčiavimo atvejus žalio pieno pirkėjams mokant papildomus mokesčius pieno sektoriuje.

24 2006 m. vasario 21 d. Komisija, be kita ko, pranešė Nyderlandų institucijoms, kad jos sprendimo dėl bylos *Centramelk* priėmimas atidėtas, nes, jos tarnybų teigimu, toje byloje nurodytų skolų susigrąžinimas vis dar vyksta.

25 2006 m. spalio 4 d. raštu Nyderlandų institucijos atkreipė Komisijos dėmesį į tai, kad byla *Centramelk* buvo nutraukta. Tame rašte jos taip pat paprašė Komisijos iki 2006 m. spalio 16 d. priimti sprendimą dėl tos bylos ir ją išnagrinėti ne pagal Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 5 dalies, bet pagal Reglamento Nr. 1258/1999 8 straipsnio 2 dalies nuostatas.

26 2006 m. spalio 23 d. raštu Komisija, be kita ko, pranešė Nyderlandų institucijoms, kad dar nepriėmė sprendimo dėl bylos *Centramelk* ir kad iki 2006 m. spalio 16 d. neišnagrinėtiems atvejams taikys Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnį.

27 2007 m. balandžio 27 d. Komisija priėmė Sprendimą 2007/327/EB dėl valstybių narių mokėjimo agentūrų 2006 finansinių metų sąskaitų, susijusių su EŽŪOGF Garantijų skyriaus finansuojamomis išlaidomis, patvirtinimo; šiuo sprendimu ji, be kita ko, nusprendė, kad byloje *Centramelk* nurodytoms skoloms taikytina Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 5 dalyje įtvirtinta taisyklė. Nyderlandų Karalystė nepareiškė ieškinio dėl Sprendimo 2007/327 panaikinimo.

28 2008 m. rugsėjo 15–17 d. Komisijos tarnybos atliko tyrimą Nyderlandų mokėjimo agentūroje *Dienst Regelingen*.

29 2009 m. birželio 17 d. raštu (toliau – pirmasis pranešimas), išsiųstu pagal Reglamento Nr. 885/2006 11 straipsnio 1 dalį, Komisija pranešė Nyderlandų institucijoms apie 2008 m. rugsėjo 15–17 d. atlikto tyrimo rezultatą. Prie šio rašto pridėtas priedas „Pastabos ir prašymas pateikti informacijos“, kuriame pateiktos tyrimo išvados.

30 Iš pirmojo pranešimo matyti, jog Komisija padarė išvadą, kad Nyderlandų institucijos laikėsi ne visų Sąjungos teisės aktų reikalavimų ir reikia taikyti korekcines priemones, kad ateityje būtų užtikrintas šių reikalavimų laikymasis. Komisija paprašė ją informuoti apie jau priimtas korekcines priemones ir planuojamas jų įgyvendinimo datas. Ji taip pat nurodė, kad remdamasi Reglamento Nr. 1290/2005 31 ir 32 straipsniais gali nefinansuoti visų ar dalies išlaidų Sąjungos lėšomis iš EŽŪOGF Garantijų skyriaus ir EŽŪGF (toliau kartu – fondai). Be to, nurodyta, kad remiantis atskleistais pažeidimais buvo apskaičiuotos finansinės korekcijos, susijusios su išlaidomis, patirtomis iki atitinkamų korekcinių priemonių įgyvendinimo.

31 Pirmojo pranešimo priede pateiktose pastabose ir rekomendacijose Komisija, pirma, be kita ko, iš esmės pažymėjo, kad skolininkų knygoje, taigi ir Reglamento Nr. 885/2006 III priedo lentelėse, parengtose dėl 2006 ir 2007 finansinių metų, nėra nurodytos palūkanos už nesumokėtas sumas, nes *Dienst Regelingen* jas apskaičiuoja tik gavusi tas sumas. Jos teigimu, šios palūkanos turėjo būti įtrauktos į minėtas lenteles, nes jų nenurodžius būtų įrašytos pernelyg mažos sumos, kurioms taikoma Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 5 dalyje įtvirtinta taisyklė. Antra, ji pabrėžė, kad *Dienst Regelingen* pateikė pranešimą dėl palūkanų skaičiavimo tik po to, kai buvo susigrąžintos pagrindinės sumos, ir tai taikytina tik sumoms, susigrąžintoms nuo 2007 m. spalio 16 d. Tad neapskaičiavus palūkanų, susijusių su po šios datos susigrąžintomis sumomis, fondai patyrė nuostolių. Be to, Komisija Nyderlandų institucijų paprašė pateikti tam tikros informacijos.

32 2009 m. liepos 21 d. raštu Nyderlandų institucijos atsakė į Komisijos išvadas, padarytas pirmajame pranešime.

33 2010 m. rugsėjo 7 d. raštu Komisija paragino Nyderlandų institucijas pateikti savo pastabas dėl ginčijamų aspektų, kurie turėjo būti aptarti per 2010 m. spalio 5 d. numatytą dvišalį susitikimą. Tame rašte Komisija, be kita ko, paprašė Nyderlandų institucijų apskaičiuoti bendrą palūkanų sumą už visas susigrąžintas sumas, kurioms taikoma Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 5 dalyje įtvirtinta taisyklė, 2006–2009 finansiniais metais.

34 Komisijos tarnybų ir Nyderlandų institucijų dvišalis susitikimas vyko 2010 m. spalio 5 d. Briuselyje (Belgija). 2010 m. gruodžio 14 d. šio susitikimo protokolas buvo išsiųstas minėtoms institucijoms.

35 Iš dvišalio susitikimo protokolo matyti, kad po šio susitikimo Komisija iš esmės nepakeitė pirmajame pranešime pateiktų išvadų ir iš esmės laikėsi nuomonės, kad už iki 2007 m. spalio 16 d. sugrąžintas sumas nebuvo gauta jokių palūkanų, dėl to fondai patyrė finansinių nuostolių, ir kad Reglamento Nr. 885/2006 III priedo lentelėse nurodytos pernelyg mažos palūkanos. Jos teigimu, nebuvo nurodyta jokių palūkanų arba nurodyta neteisinga palūkanų suma, todėl, 2006 ir 2007 m. tvirtinant sąskaitas, į skolas, kurioms taikoma Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 5 dalis, nebuvo įtraukta teisinga palūkanų suma. Tad ji nurodė siūlanti taikyti finansinę korekciją dėl, pirma, nepareikalautų palūkanų už 2006 ir 2007 m. susigrąžintas sumas (toliau – nepareikalautos palūkanos) ir, antra, nenurodytų palūkanų nuo nesusigrąžintų skolų, kurioms taikyta Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 5 dalyje įtvirtinta taisyklė (toliau – nenurodytos palūkanos), 2006 ir 2007 m. Tokiomis aplinkybėmis ji paragino Nyderlandų institucijas patvirtinti *Dienst Regelingen* nurodytą 60 779 eurų sumą kaip nepareikalautas palūkanas ir pateikti apskaičiuotą nenurodytų palūkanų sumą arba kuo tikslesnį jos įvertinimą.

36 2011 m. vasario 11 d. raštu, pirma, Nyderlandų institucijos patvirtino, kad 60 779 eurų suma kaip nepareikalautos palūkanos yra teisinga. Antra, jos pateikė apskaičiuotą nenurodytų palūkanų sumą, atitinkančią, jų nuomone, bendrą 513 566,65 euro sumą 2006–2009 m. Šiuo klausimu jos pažymėjo, kad apskaičiuojant šią sumą neatsižvelgta nei į skolas dėl iki 1993 m. balandžio 1 d. per vėlai sumokėtų papildomų mokesčių (toliau – ankstesnės skolos dėl papildomų mokesčių), nei į skolas dėl iki 1995 m. balandžio 1 d. nepagrįstai išmokėtų grąžinamųjų eksporto išmokų (toliau – ankstesnės skolos dėl grąžinamųjų eksporto išmokų, o kartu su ankstesnėmis skolomis dėl papildomų mokesčių – ankstesnės skolos).

37 2011 m. lapkričio 25 d. raštu Komisija Nyderlandų institucijoms išsiuntė oficialų pranešimą pagal Reglamento Nr. 885/2006 11 straipsnio 2 dalies trečią pastraipą, jame nurodė, kad jos pozicija dėl 2006–2009 finansinių metų nepasikeitė: skolų valdymo sistema ir pranešimas apie pažeidimus Reglamento Nr. 885/2006 III priede yra nesuderinami su Sąjungos teise. Kalbant konkrečiai, pirma, šio rašto priede ji pažymėjo, kad Nyderlandų institucijos padarė klaidą, kai neapskaičiavo palūkanų. Šiuo klausimu ji nurodė, jog pagal 2006 ir 2007 m. gaires ir, kaip 2010 m. balandžio 22 d. Sprendime *Italija / Komisija* (T-274/08 ir T-275/08, Rink., EU:T:2010:154) patvirtino Bendrasis Teismas, Reglamento Nr. 885/2006 III priedo lentelėje reikia nurodyti palūkanas nuo likusių mokėtinų sumų, ir patikslino, kad nenurodžius palūkanų pažeidžiamos Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 1 dalies nuostatos ir Sąjungos biudžetas patiria nuostolių. Antra, dėl to, kad Nyderlandų institucijos apskaičiuodamos palūkanas neįtraukė ankstesnių skolų, Komisija nurodė, kad nors sektoriaus reglamentuose neįtvirtinta jokios pareigos reikalauti palūkanų, skolos Sąjungai negali būti vertinamos mažiau palankiai nei bet kokia nacionalinio pobūdžio skola. Iš to matyti, kad jeigu tuo metu, kai klostėsi faktinės aplinkybės, Nyderlandų Karalystė apskaičiuodavo palūkanas už nacionalinio pobūdžio skolas, kaip antai mokestines skolas arba nepagrįstai iš nacionalinio biudžeto išmokėtas subsidijas, tokia pati tvarka turi būti taikoma skoloms Sąjungai. Tuo remdamasi Komisija nusprendė, kad prie visų Reglamento Nr. 885/2006 III priedo lentelėje nurodytų sumų nuo 2006 m. turi būti pridėtos palūkanos; tai taikoma ir kalbant apie ankstesnes skolas dėl grąžinamųjų eksporto išmokų, ir apie ankstesnes skolas dėl papildomų mokesčių, kurios buvo patvirtintos 2006 ar 2007 m.

38 Taigi Komisija pasiūlė Sąjungos lėšomis nefinansuoti 5 277 577,43 euro sumos.

39 2012 m. sausio 3 d. raštu Nyderlandų institucijos pagal Reglamento Nr. 885/2006 16 straipsnį pateikė taikinimo institucijai prašymą dėl taikinimo. Atsižvelgdama į šį prašymą Komisija glaustai išdėstė savo poziciją rašte ir jį išsiuntė taikinimo institucijai.

40 2012 m. balandžio 30 d. taikinimo institucija pateikė galutinę ataskaitą. Šioje ataskaitoje ji, be kita ko, padarė išvadą, kad nepavyko suderinti atitinkamų Komisijos ir Nyderlandų institucijų pozicijų. Ji taip pat iš esmės paragino Komisiją įvertinti, pirma, ar lygiavertiškumo principo taikymas grindžiamas

pakankamu faktiniu pagrindu, kad būtų galima pateisinti siūlomą finansinę korekciją, ir, antra, ar, kalbant apie bylą *Centramelk*, apskaičiuojant palūkanas įmanoma įtraukti tik tą su minėta byla susijusį atskirą sukčiavimo atvejį, dėl kurio 2006 m. iš tikrųjų buvo taikyta susigrąžinimo procedūra.

41 2013 m. balandžio 2 d. raštu Komisija Nyderlandų institucijoms pateikė galutines išvadas (toliau – galutinė pozicija). Iš šio rašto matyti, kad dėl nustatytų pažeidimų ir siūlomų finansinių korekcijų Komisija laikėsi iš esmės tokios pačios pozicijos, kaip apibendrinta šio sprendimo 37 ir 38 punktuose. Atsakydama į taikinimo institucijos išvadas Komisija, pirma, iš esmės pažymėjo, kad nagrinėjamos skolos Sąjungai turi būti išieškotos tokiu pačiu būdu kaip nesumokėti nacionaliniai mokesčiai. Antra, dėl bylos *Centramelk* ji nurodė, jog atsižvelgiant į tai, kad su ta byla susiję individualūs sukčiavimo atvejai turi būti nagrinėjami remiantis Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 5 dalyje įtvirtinta taisykle ir palūkanoms, kaip papildomai sumai prie pagrindinės skolos, taikytina tokia pati tvarka, remiantis minėta taisykle reikia taikyti palūkanų, kurios nebuvo patvirtintos už 2006 finansinius metus, finansinę korekciją.

42 2013 m. balandžio 15 d. raštu Nyderlandų institucijos pateikė pastabas dėl galutinės pozicijos ir pareiškė su ja nesutinkančios.

43 2013 m. lapkričio 18 d. Komisija Nyderlandų Karalystei pateikė apibendrintą ataskaitą dėl 2008 m. rugsėjo 15–17 d. atlikto tyrimo rezultatų.

44 Tokiomis aplinkybėmis 2013 m. gruodžio 12 d. Komisija priėmė Įgyvendinimo sprendimą 2013/763/ES dėl valstybių narių patirtų tam tikrų išlaidų nefinansavimo Europos Sąjungos lėšomis iš EŽŪOGF Garantijų skyriaus, EŽŪGF ir Europos žemės ūkio fondo kaimo plėtrai (EŽŪFKP) (OL L 338, p. 81, toliau – ginčijamas sprendimas); tuo sprendimu Komisija, be kita ko, taikė finansinę korekciją dėl nenurodytų palūkanų už šioje byloje nagrinėjamas ankstesnes skolas.

Procesas ir šalių reikalavimai

45 2014 m. vasario 21 d. Nyderlandų Karalystė Bendrojo Teismo kanceliarijai pateikė šį ieškinį.

46 Teisėjo pranešėjo siūlymu Bendrasis Teismas (antroji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį.

47 Per 2015 m. balandžio 21 d. teismo posėdį šalys buvo išklausytos ir atsakė į Bendrojo Teismo žodžiu pateiktus klausimus.

48 Nyderlandų Karalystė Bendrojo Teismo prašo:

— visų pirma panaikinti ginčijamo sprendimo 1 straipsnį ir su juo susijusį priedą, kiek ši nuostata ir šis priedas susiję su palūkanomis, kurios nebuvo apskaičiuotos dėl kelių skolų, susijusių su per vėlai sumokėtais papildomais mokesčiais ir nepagrįstai sumokėtomis grąžinamosiomis eksporto išmokomis, sudarančiais 4 703 231,78 euro sumą,

— subsidiariai panaikinti ginčijamo sprendimo 1 straipsnį ir su juo susijusį priedą, kiek ši nuostata ir šis priedas susiję su palūkanomis, kurios nebuvo apskaičiuotos dėl kelių skolų, susijusių su per vėlai sumokėtais papildomais mokesčiais, sudarančiais 3 208 935,04 euro sumą,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

49 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš Nyderlandų Karalystės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

50 Grįsdama ieškinį Nyderlandų Karalystė nurodo tris pagrindus. Pirmasis pagrindas susijęs su pareigos motyvuoti nesilaikymu. Subsidiariai pateiktas antrasis pagrindas susijęs ESS 13 straipsnio 2 dalies pažeidimu ir neteisingu lygiavertiškumo principo taikymu. Taip pat subsidiariai pateiktas trečiasis pagrindas susijęs su rūpestingumo principo, siejamo su Reglamento Nr. 729/70 8 straipsnio 2 dalimi ir Reglamento Nr. 595/91 5 straipsnio 2 dalimi, pažeidimu.

51 Pirma, svarbu pažymėti, kaip matyti iš Nyderlandų Karalystės rašytinių dokumentų ir kaip ji patvirtino atsakydama į Bendrojo Teismo per posėdį pateiktą klausimą (tai buvo pažymėta posėdžio protokole), kad pirmasis ir antrasis ieškinio pagrindai nurodyti grindžiant pagrindinį pirmąjį reikalavimą (žr. šio sprendimo 48 punktą). O trečiasis ieškinio dėl panaikinimo pagrindas, pateiktas tik dėl finansinių korekcijų, susijusių su *Centramelk* byla, nurodytas grindžiant subsidiariai pateiktą antrąjį reikalavimą (žr. šio sprendimo 48 punktą).

52 Antra, pažymėtina, jog atsakydama į per posėdį Bendrojo Teismo pateiktą klausimą Nyderlandų Karalystė nurodė, kad ieškiniui pagrįsti pateiktu pirmuoju pagrindu, formaliai susijusiu su Komisijai tenkančios pareigos motyvuoti nesilaikymu, iš tikrųjų siekiama ginčyti ginčijamo sprendimo motyvų pagrįstumą, o ne formalius motyvus. Šis paaiškinimas buvo įrašytas į teismo posėdžio protokolą.

53 Darytina išvada, kad pirmasis ieškinio pagrindas, kuriuo galiausiai siekiama ginčyti ginčijamo sprendimo pagrįstumą, iš esmės sutampa su Nyderlandų Karalystės nurodytu antruoju ieškinio pagrindu. Atsižvelgiant į per teismo posėdį pateiktus paaiškinimus, šiuo atveju nebėra reikalo nagrinėti ieškinio pagrindo, susijusio su SESV 296 straipsnyje nustatytos pareigos motyvuoti nesilaikymu.

54 Todėl iš pradžių reikia išnagrinėti Nyderlandų Karalystės nurodytą antrąjį ieškinio pagrindą.

Dėl antrojo ieškinio pagrindo, susijusio su ESS 13 straipsnio 2 dalies pažeidimu arba neteisingu lygiavertiškumo principo taikymu

55 Nurodydama antrąjį ieškinio pagrindą Nyderlandų Karalystė kaltina Komisiją pažeidus ESS 13 straipsnio 2 dalį arba neteisingai taikius lygiavertiškumo principą. Šis ieškinio pagrindas formaliai padalytas į dvi dalis.

56 Šio ieškinio pagrindo pirmoje dalyje Nyderlandų Karalystė iš esmės tvirtina, kad Komisija pažeidė ESS 13 straipsnio 2 dalį, nes viršijo savo įgaliojimų ribas, kai taikė finansinę korekciją dėl apie su ankstesnėmis skolomis susijusių palūkanas, nes Sąjunga neturi jokios kompetencijos apskaičiuoti palūkanų nenurodymo ir Sąjungos teisėje nėra nustatyta tokios pareigos. Iš tiesų, pirma, ankstesnių skolų atsiradimo momentu sektoriaus reglamentuose nebuvo numatyta jokios pareigos apskaičiuoti palūkanas. Antra, tokia pareiga neįtvirtinta Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 1 ir 5 dalyse, kaip tai, beje, matyti iš Teisingumo Teismo praktikos. Trečia, Komisijos teiginys, jog akivaizdu, kad susigrąžinant nepagrįstai išmokėtas sumas turi būti reikalaujama mokėti palūkanas, negali būti teisinis pagrindas. Iš tiesų teisinis pagrindas turi būti aiškiai nurodytas.

57 Šio ieškinio pagrindo antroje dalyje Nyderlandų Karalystė kaltina Komisiją neteisingai taikius lygiavertiškumo principą, nes iš esmės tuo metu, kai klostėsi faktinės aplinkybės, Nyderlandų teisėje nebuvo numatyta jokios pareigos apskaičiuoti palūkanas kilus tokio paties pobūdžio nacionaliniams ginčams, būtent nepagrįstai išmokėtų nacionalinių subsidijų susigrąžinimo atveju. Šiuo klausimu Nyderlandų Karalystė mano, jog Komisijos pozicija, kad ankstesnės skolos yra panašios į mokestines skolas, dėl kurių Nyderlandų teisėje numatyta pareiga apskaičiuoti palūkanas, yra neteisinga. Iš tiesų,

jos teigimu, pirma, skiriasi tiek ankstesnių skolų ir mokestinių skolų pobūdis, tiek tikslas. Antra, dėl to, jog Komisija teigia, kad ankstesnių skolų susigrąžinimo tikslas yra toks pats kaip mokestinių skolų išieškojimo tikslas, ji nurodo, kad įplaukų, gautų iš susigrąžintų sumų, priskyrimas Europos lygiu nėra reikšmingas siekiant taikyti lygiavertiškumo principą, kuris susijęs su panašių nacionalinių ir europinių skolų vienodu vertinimu nacionaliniu lygiu. Tokiomis aplinkybėmis ji mano nepažeidusi lygiavertiškumo principo, kai skirtingai vertino ankstesnes skolas ir mokestines skolas.

58 Komisija ginčija šių Nyderlandų Karalystės argumentų pagrįstumą.

59 Dėl pirmos šio ieškinio pagrindo dalies Komisija iš esmės teigia, kad pareiga taikyti palūkanas matyti iš siejamų Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 1 ir 5 dalių ir lygiavertiškumo principo. Be to, logiška ir akivaizdu, kad susigrąžinus nepagrįstai išmokėtą sumą taip pat turi būti išieškotos palūkanos, kaip tai patvirtinta teismo praktikoje ir matyti iš Reglamento Nr. 729/70 8 straipsnio 2 dalies antros pastraipos redakcijos, nustatytos Reglamentu Nr. 1287/95. Neišieškojus palūkanų už ankstesnes skolas fondams daroma žala.

60 Dėl antros šio ieškinio pagrindo dalies Komisija iš esmės tvirtina, kad vadovaujantis lygiavertiškumo principu už ankstesnes skolas turi būti skaičiuojamos tokios pačios palūkanos, kurias Nyderlandų institucijos taiko išieškodamos mokestines skolas. Jos teigimu, nesumokėto mokesčio išieškojimas yra panašus į nepagrįstai suteiktos žemės ūkio subsidijos susigrąžinimą. Komisijos manymu, keista, kad tuo metu, kai klostėsi faktinės aplinkybės, Nyderlandų teisėje nebuvo įtvirtinta pareiga taikyti palūkanas susigrąžinant nacionalines žemės ūkio subsidijas, be to, jos nuomone, atsižvelgiant į žalą, kuri padaryta fondams nesurinkus palūkanų už ankstesnes skolas, negalima pritarti tam, kad Nyderlandų Karalystė siaurai aiškina tokio paties pobūdžio nacionalinės pareigos sąvoką. Beje, Reglamento Nr. 729/70 8 straipsnio 2 dalies antros pastraipos formuluotėje, išplaukiančioje iš Reglamento Nr. 1287/95, nurodytas akivaizdus dalykas, t. y. tai, kad susigrąžinant nepagrįstai išmokėtą sumą turi būti skaičiuojamos palūkanos.

61 Iš šio sprendimo 55–60 punktuose išdėstytų šalių argumentų matyti, kad abi šio ieškinio pagrindo dalys yra glaudžiai susijusios. Iš tiesų, pirma, šiomis dviem dalimis Nyderlandų Karalystė ginčija finansinės korekcijos, taikytos dėl su ankstesnėmis skolomis susijusių palūkanų nenurodymo, pagrindą, iš esmės dėl to, kad šių skolų atsiradimo momentu nei pagal Sąjungos teisės nuostatas (pirma dalis), nei pagal lygiavertiškumo principą (antra dalis) nebuvo jokios pareigos apskaičiuoti palūkanų už minėtas skolas. Antra, priešingai Nyderlandų Karalystės pozicijai, kurią ji išdėstė per teismo posėdį atsakydama į Bendrojo Teismo klausimą, dėl nurodant pirmą šio ieškinio pagrindo dalį pateikto teiginio, kad finansinė korekcija neturi teisinio pagrindo, nes Sąjungos teisėje neįtvirtinta pareiga apskaičiuoti palūkanas, – darant prielaidą, kad jis pagrįstas, – ginčijamas sprendimas gali būti iš dalies panaikintas tik jeigu nagrinėjant antrą šio ieškinio pagrindo dalį paaiškėtų, kad Nyderlandų Karalystė juo labiau neprivalėjo apskaičiuoti palūkanų taikydama lygiavertiškumo principą.

62 Taigi abi šio ieškinio pagrindo dalis reikia nagrinėti kartu; be to, pažymėtina, kad atsakydama į per posėdį Bendrojo Teismo pateiktą klausimą Nyderlandų Karalystė neprieštaravo tokiam bendram nagrinėjimui.

63 Visų pirma reikia pažymėti, kaip matyti iš Komisijos rašytinių dokumentų ir kaip ji nurodė atsakydama į per posėdį Bendrojo Teismo pateiktą klausimą, kad finansinę korekciją, taikytą Nyderlandų Karalystei dėl nenurodytų palūkanų, ji grindė Reglamento Nr. 1290 32 straipsnio 1 ir 5 dalių nuostatomis ir lygiavertiškumo principu. Jos teigimu, iš šių nuostatų ir šio principo išplaukia šiai valstybei narei tenkanti pareiga apskaičiuoti palūkanas už ankstesnes skolas.

64 Kalbant konkrečiau, per sąskaitų patvirtinimo procedūrą Komisija dėl pareigos apskaičiuoti su ankstesnėmis skolomis susijusias palūkanas iš esmės laikėsi nuomonės, kad apie šias palūkanas turėjo būti pranešta jas įtraukiant į Reglamento Nr. 885/2006 III priedo lentelę ir Nyderlandų Karalystė pagal lygiavertiškumo principą turėjo skaičiuoti palūkanas už ankstesnes skolas. Iš galutinės ataskaitos

konkrečiai matyti, kad, Komisijos teigimu, aptariamos sumos turėjo būti susigrąžintos tokiu pačiu būdu kaip išieškomi nesumokėti nacionaliniai mokesčiai, dėl kurių nacionalinėje teisėje numatyta apskaičiuoti palūkanas. Skirtumas, kaip antai daromas Nyderlandų Karalystės, tarp, viena vertus, grąžinamųjų eksporto išmokų ir papildomų mokesčių ir, kita vertus, nacionalinių mokesčių atsižvelgiant į jų teisinį reglamentavimą ir skirtingus tikslus yra visiškai formalus ir dėl jo gali būti pažeistas lygiavertiškumo principas. Priešingai, Komisija manė, kad nors grąžinamosios eksporto išmokos ir papildomi mokesčiai iš pradžių iš tikrųjų skiriasi nuo nacionalinių mokesčių, pirmąsias sumas pripažinus nepagrįstai išmokėtomis pasikeičia jų pobūdis ir jos tampa sumomis, kurios turi būti susigrąžintos ir priskirtos į Sąjungos biudžetą kaip įplaukos, ir taip tomis sumomis papildomas minėtas biudžetas tokiu pačiu būdu, kaip tai daroma nacionalinėje teisėje numatytais mokesčiais. Šiuo atžvilgius ji rėmėsi Reglamento Nr. 1605/2002 18 straipsnio 1 dalies f punktu. Dėl papildomų pieno mokesčių Komisija pridūrė, kad iš šių mokesčių gaunamos įplaukos remiantis 1970 m. balandžio 21 d. Sprendimo 70/243/EAPB, EEB, Euratomas, dėl valstybių narių finansinių įnašų pakeitimo Bendrijų nuosavais ištekliais (OL L 94, p. 19) 2 straipsniu yra Bendrijos nuosavi ištekliai. Darytina išvada, kad Sąjungos požiūriu nepagrįstai sumokėtų papildomų mokesčių ir grąžinamųjų eksporto išmokų susigrąžinimo tikslas yra toks pats kaip nacionalinių mokesčių išieškojimo tikslas, o tai reiškia, kad procedūros yra lygiavertės.

65 Tokiomis aplinkybėmis Komisija taikė finansinę korekciją dėl su ankstesnėmis skolomis susijusių nenurodytų palūkanų, nes dėl to, kad šios palūkanos nebuvo įtrauktos į Reglamento Nr. 885/2006 III priedo lentelę, į jas nebuvo atsižvelgta tvirtinant ankstesnių skolų pagrindines sumas pagal Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 5 dalį.

66 Nurodydama šį ieškinio pagrindą Nyderlandų Karalystė iš esmės ginčija šios finansinės korekcijos pagrindą ir neigia, kad ji turi pareigą apskaičiuoti palūkanas už ankstesnes skolas. Remdamasi tuo ji daro išvadą, kad, nesant tokios pareigos, Komisija negalėjo nustatyti tokios finansinės korekcijos dėl nenurodytų palūkanų.

67 Visų pirma siekiant išnagrinėti, ar atsižvelgiant į šiuos argumentus ginčijamas sprendimas yra pagrįstas, reikia patikrinti, ar nagrinėjamu atveju egzistavo Nyderlandų Karalystės pareiga taikyti palūkanas už ankstesnes skolas.

68 Pirma, reikia pažymėti, kaip iš esmės šalys sutaria ir kaip jos patvirtino per teismo posėdį atsakydamos į Bendrojo Teismo klausimą (tai buvo pažymėta posėdžio protokole), kad atitinkamose sektoriaus reglamentų redakcijose, taikomose ankstesnių skolų atsiradimo laikotarpiu, nebuvo numatyta jokios pareigos taikyti palūkanas už šias skolas.

69 Svarbu priminti, kad ankstesnės skolos dėl papildomų mokesčių atsirado iki 1993 m. balandžio 1 d. Ankstesnės skolos dėl grąžinamųjų eksporto išmokų susidarė iki 1995 m. balandžio 1 d.

70 Viena vertus, kalbant apie papildomus mokesčius pieno sektoriuje, tik Reglamento Nr. 536/93 3 straipsnio 4 dalyje ir 4 straipsnio 4 dalyje buvo numatyta, kad nesilaikant minėtose nuostatose nustatyto mokėjimo termino skaičiuojamos mokėtinų sumų valstybės narės nustatytos metinės palūkanos, kurių norma negali būti mažesnė už palūkanų normą, tos valstybės narės taikytą susigrąžinant neteisėtai išmokėtas sumas. Pagal šio reglamento 10 straipsnio antrą pastraipą jis pradėtas taikyti 12 mėnesių laikotarpiui, prasidėjusiam 1993 m. balandžio 1 d. Tačiau Reglamente Nr. 1546/88, kuris buvo panaikintas Reglamentu Nr. 536/93, nebuvo įtvirtinta jokios nuostatos dėl palūkanų skaičiavimo susigrąžinant per vėlai sumokėtus papildomus mokesčius.

71 Kita vertus, kalbant apie grąžinamąsias eksporto išmokas, Reglamento Nr. 3665/87 11 straipsnio 3 dalies redakcijoje, nustatytoje Reglamentu Nr. 2945/94, buvo įtvirtinta gavėjo pareiga nepagrįsto išmokėjimo atveju ne tik grąžinti nepagrįstai išmokėtą sumą, bet ir sumokėti palūkanas nuo tos sumos. Pagal pastarojo reglamento 2 straipsnio antrą pastraipą jis buvo taikomas eksportuojamiems produktams, su kuriais susiję eksporto formalumai, nurodyti Reglamento Nr. 3665/87 3 arba

25 straipsnyje, buvo atlikti 1995 m. balandžio 1 d. ar vėliau. Tačiau, kalbant apie nepagrįstai išmokėtas grąžinamąsias eksporto išmokas, su kuriomis susiję minėti formalumai buvo atlikti iki 1995 m. balandžio 1 d., pažymėtina, kad Reglamente Nr. 3665/87 nebuvo numatyta jokios pareigos gavėjui mokėti palūkanas nuo nepagrįstai išmokėtų sumų.

72 Antra, dėl Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio nuostatų pirmiausia pažymėtina, kad minėtas straipsnis susijęs su valstybių narių pareigomis susigrąžinant sumas iš padariusių pažeidimus ar aplaidžių lėšų gavėjų (šio sprendimo 37 punkte minėto Sprendimo *Italija / Komisija*, EU:T:2010:154, 35 punktas).

73 Konkrečiai kalbant, viena vertus, remiantis Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 1 dalimi, dėl pažeidimo ar aplaidumo susigrąžintos sumos ir su jomis susijusios palūkanos sumokamos mokėjimo agentūrai, kuri jas priskiria prie EŽŪGF skirtų įplaukų tą mėnesį, kada jos realiai yra sumokamos.

74 Pagal teismo praktiką Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad su dėl pažeidimo ar aplaidumo susigrąžintomis sumomis susijusios palūkanos sumokamos mokėjimo agentūrai, kuri jas priskiria prie EŽŪGF skirtų įplaukų tą mėnesį, kada jos yra realiai sumokamos. Tačiau šioje nuostatoje, kurioje įtvirtinta tik paprasta biudžetinio tokių įplaukų priskyrimo taisyklė, nenumatyta valstybių narių pareigos reikalauti palūkanų nuo tokių susigrąžintų sumų (2012 m. kovo 29 d. Sprendimo *Pfeifer & Langen*, C-564/10, Rink., EU:C:2012:190, 44 punktas).

75 Kita vertus, Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 5 dalis susijusi su konkrečiomis situacijomis, kai valstybė narė nesusigrąžino sumų per ketverius metus nuo pažeidimo nustatymo vykstant pirminiam administraciniam ar teisminiam nagrinėjimui arba per aštuonerius metus, kai dėl susigrąžinimo pareikštas ieškinys nacionaliniuose teismuose. Tokiomis aplinkybėmis, remiantis minėta nuostata, 50 % finansinių padarinių dėl nesusigrąžintų sumų dengia atitinkama valstybė narė, 50 % – Sąjungos biudžetas (šio sprendimo 37 punkte minėto Sprendimo *Italija / Komisija*, EU:T:2010:154, 36 punktas).

76 Pagal teismo praktiką finansinės atsakomybės paskirstymas lygiomis dalimis atitinkamai valstybei narei ir Sąjungos biudžetui, kaip antai numatytas Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 5 dalyje, taikomas visiems finansinio pobūdžio padariniams, susijusiems su nesusigrąžintomis nepagrįstai išmokėtomis sumomis, be kita ko, įskaitant pagrindines sumas ir su jomis susijusias palūkanas, kurios turėjo būti sumokėtos pagal to paties reglamento 32 straipsnio 1 dalį (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 37 punkte minėto Sprendimo *Italija / Komisija*, EU:T:2010:154, 39, 41 ir 44 punktus).

77 Darytina išvada, kad Komisija iš esmės turi teisę į pagal Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 5 dalį mokėtinas sumas įtraukti palūkanas, susijusias su skolomis, kurios nebuvo susigrąžintos per minėtoje nuostatoje nustatytą ketverių arba aštuonerių metų terminą, atsižvelgiant į konkretų atvejį (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 37 punkte minėto Sprendimo *Italija / Komisija*, EU:T:2010:154, 46 punktą).

78 Tačiau pažymėtina, kad palūkanų, susijusių su skolomis, kurios nebuvo susigrąžintos per Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 5 dalyje nustatytą ketverių arba aštuonerių metų terminą, atsižvelgiant į konkretų atvejį, įtraukimas į pagal minėtą nuostatą mokėtinas sumas būtinai siejamas su atitinkamos valstybės narės pareigos reikalauti nuo atitinkamų sumų sumokėti palūkanas buvimu konkrečiu atveju. Atsižvelgiant į šio sprendimo 76 punkte nurodytą teismo praktiką, tik esant tokiai pareigai finansiniai padariniai dėl atitinkamų sumų nesusigrąžinimo, kaip tai suprantama pagal minėtą nuostatą, be pagrindinių sumų, gali apimti palūkanas.

79 Remiantis tuo taip pat darytina išvada, kad finansinės korekcijos dėl su ankstesnėmis skolomis susijusių nenurodytų palūkanų taikymas nagrinėjamu atveju siejamas su tokios pareigos, tenkančios Nyderlandų Karalystei, buvimu.

80 Antra, reikia pažymėti, kad Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 1 ir 5 dalyse nenumatyta jokios pareigos valstybėms narėms reikalauti palūkanų nuo susigrąžintinų skolų.

81 Pirmiausia, kaip ir Komisijos nurodomoje Reglamento Nr. 729/70 8 straipsnio 2 dalies antros pastraipos redakcijoje, nustatytoje Reglamentu Nr. 1287/95, Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 1 dalyje, kaip jau buvo nurodyta šio sprendimo 74 straipsnyje, įtvirtinta tik paprasta dėl pažeidimo ar aplaidumo susigrąžintų sumų biudžetinio priskyrimo taisyklė ir nenumatyta valstybių narių pareiga reikalauti palūkanų nuo tokių susigrąžintų sumų.

82 Be to, reikia konstatuoti, kad Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 5 dalyje juo labiau nenustatyta valstybių narių pareiga reikalauti palūkanų nuo susigrąžintinų sumų, nes šioje nuostatoje įtvirtinta tik finansinės atsakomybės paskirstymo taisyklė, kalbant apie atitinkamų sumų nesusigrąžinimo pasibaigus šioje nuostatoje nurodytam terminui padarinius.

83 Šis Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 5 dalies aiškinimas yra juo labiau tinkamesnis, nes, remiantis teismo praktika, minėtą nuostatą reikia vertinti atsižvelgiant į to paties reglamento 32 straipsnio 1 dalį, kuria nustatyta bendra sistema, kiek tai susiję su mokėtinų sumų grąžinimu Sąjungai nustačius pažeidimus ar aplaidumą naudojantis lėšomis (šio sprendimo 37 punkte minėto Sprendimo *Italija / Komisija*, EU:T:2010:154, 41 punktas). Kaip matyti iš šio sprendimo 74 ir 81 punktų, pastaroji nuostata negali būti aiškinama kaip nustatanti valstybėms narėms pareigą reikalauti palūkanų nuo susigrąžintų sumų.

84 Antra, tokio Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 1 ir 5 dalių vertinimo nepaneigia Komisijos nurodyto ir šio sprendimo 37 punkte minėto Sprendimo *Italija / Komisija* (EU:T:2010:154) 44 punkte išdėstyti svarstymai.

85 Žinoma, šio sprendimo 37 punkte minėto Sprendimo *Italija / Komisija* (EU:T:2010:154) 44 punkte Bendrasis Teismas konstatavo, kad iš Reglamento Nr. 1290/2005 preambulės, būtent 25 ir 26 konstatuojamųjų dalių, matyti, kad šio reglamento 32 straipsnio 5 dalyje nustatyta solidarios finansinės naštos sistema siekiama apsaugoti Sąjungos finansinius interesus, įpareigojant atitinkamą valstybę narę sumokėti dalį dėl pažeidimų mokėtinų sumų, kurios nebuvo susigrąžintos per protingą terminą, ir kad pareiga išieškoti palūkanas, apskaičiuojamas nuo pažeidimo nustatymo iki faktinio atitinkamų sumų išieškojimo, yra kompensacinio pobūdžio, nes palūkanos susijusios su nuostoliais, kurių laikinai patyrė Sąjungos biudžetas negavęs asignavimų. Remdamasis tuo Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad palūkanų neįtraukimas į susigrąžintiną sumą ir atitinkamai sumos, kurią turi susigrąžinti atitinkama valstybė narė, sumažinimas prieštarautų Sąjungos finansinių interesų apsaugai, nes jai tektų didžiausia finansinių padarinių padengimo našta per protingą terminą nesusigrąžinus dėl pažeidimų mokėtinų sumų.

86 Tačiau, priešingai, nei nurodo Komisija, reikia pažymėti, jog remiantis šiais svarstymais negalima daryti išvados, kad įtvirtintas bendrasis principas, pagal kurį susigrąžindamos dėl pažeidimų mokėtinas sumas valstybės narės turi reikalauti palūkanų, į kurias reikia atsižvelgti taikant Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 5 dalį. Iš to paties šio sprendimo 37 punkte minėto Sprendimo *Italija / Komisija* (EU:T:2010:154) 48 punkto matyti, kad tame sprendime Bendrasis Teismas išsakė nuomonę tik dėl klausimo, ar pagal Reglamento Nr. 1209/2005 32 straipsnio 5 dalį reikia atsižvelgti į palūkanas, tačiau Bendrasis Teismas neturėjo nuspręsti dėl pačios pareigos taikyti palūkanas pagrindo.

87 Komisija juo labiau negali remtis šio sprendimo 37 punkte minėto Sprendimo *Italija / Komisija* (EU:T:2010:154) 45 punktu. Be abejo, Bendrasis Teismas pažymėjo, kad „principas, pagal kurį palūkanos yra pagrindinės sumos priedas ir joms taikoma apskaitos tvarka, yra bendro pobūdžio, atsižvelgiant į teisės aktus, susijusius su [Sąjungos] biudžetu, kaip tai patvirtina Reglamento [(EB, Euratomas)] Nr. 2342/2002 86 straipsnio 1 dalis <...>, kurioje numatyta, kad, „nepažeidžiant jokių specialių nuostatų, atsirandančių taikant sektoriaus taisykles, <...> negrąžintai gautinai sumai skaičiuojamos palūkanos“. Tačiau, pirma, reikia pažymėti, jog vien tai, kad palūkanos yra papildoma

suma prie pagrindinės sumos, nagrinėjamu atveju negali būti Nyderlandų Karalystei tenkančios pareigos apskaičiuoti palūkanas egzistavimo pagrindas. Antra, bet kuriuo atveju reikia pabrėžti, kad triplike Komisija tik pakartojo Bendrojo Teismo svarstymus, išdėstytus minėto sprendimo 45 punkte, ir remdamasi jais nepadarė jokios išvados šioje byloje, taip pat nei per administracinę procedūrą, nei Bendrajame Teisme ji nesirėmė Reglamento Nr. 2342/2002 86 straipsnio 1 dalimi, darant prielaidą, kad ši nuostata taikytina šios bylos aplinkybėms.

88 Bet kuriuo atveju pažymėtina, jog priešingas aiškinimas, pagal kurį Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 1 ir 5 dalyse nustatyta pareiga valstybėms narėms reikalauti palūkanų susigrąžinant dėl pažeidimų mokėtinas sumas, taigi ir tai, kad šios palūkanos automatiškai įtraukiamos į šio straipsnio 5 dalyje nurodytus finansinius padarinius, prieštarautų Teisingumo Teismo to paties straipsnio 1 dalies aiškinimui, kaip antai primintam šio sprendimo 74 ir 81 punktuose; į minėto straipsnio 1 dalį, kaip matyti iš šio sprendimo 83 punkto, reikia atsižvelgti aiškinant to paties straipsnio 5 dalį.

89 Be to, reikia pridurti, kad, kalbant apie patį Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 1 dalyje nurodytų palūkanų skaičiavimo principą, Teisingumo Teismas, remdamasis 1995 m. gruodžio 18 d. Tarybos reglamento (EB, Euratomas) Nr. 2988/95 dėl [Sąjungos] finansinių interesų apsaugos (OL L 312, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 1 t., p. 340) 4 straipsnio 2 dalimi, pagal kurią iš esmės nuo nepagrįstai įgytos naudos, jeigu tai numatyta, taip pat gali būti skaičiuojamos palūkanos, neįtvirtino jokio bendrojo principo, pagal kurį susigrąžinant nepagrįstą naudą būtinai skaičiuojamos palūkanos. Priešingai, nusprendęs, kad atitinkamose taikytinų reglamentų nuostatose nenumatyta tokia pareiga, Teisingumo Teismas, siekdamas taikyti lygiavertiškumo principą, aiškinosi, ar tokia pareiga nustatyta nacionalinėje teisėje (šiuo klausimu žr. šio sprendimo 74 punkte minėto Sprendimo *Pfeifer & Langen*, EU:C:2012:190, 41–47 punktus).

90 Be to, svarbu pažymėti, jog pati Komisija per teismo posėdį nurodė, kad tik kartu taikant lygiavertiškumo principą pagal Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnį pateisinama nustatyti finansinę korekciją dėl su ankstesnėmis skolomis susijusių nenurodytų palūkanų, kaip iš esmės matyti iš šio sprendimo 63 punkto.

91 Trečia, kadangi tiek sektoriaus reglamentuose, tiek Reglamente Nr. 1290/2005 nėra numatyta jokios pareigos reikalauti palūkanų už ankstesnes skolas, reikia išsiaiškinti, ar nagrinėjamu atveju tokia pareiga galėjo būti teisėtai grindžiama lygiavertiškumo principu.

92 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal SESV 325 straipsnio 2 dalį valstybės narės turi imtis tų pačių priemonių kovoti su Sąjungos finansiniams interesams kenkiančiu sukčiavimu kaip tos, kurių jos imasi kovodamos su savo pačių finansiniams interesams kenkiančiu sukčiavimu (2010 m. spalio 28 d. Sprendimo *SGS Belgium ir kt.*, C-367/09, Rink., EU:C:2010:648, 40 punktas; šio sprendimo 74 punkte minėto Sprendimo *Pfeifer & Langen*, EU:C:2012:190, 52 punktas ir 2013 m. vasario 26 d. Sprendimo *Åkerberg Fransson*, C-617/10, Rink., EU:C:2013:105, 26 punktas). Remiantis teismo praktika darytina išvada, kad, nesant Sąjungos teisės normų ir kai tų valstybių narių nacionalinėje teisėje numatyta skaičiuoti palūkanas susigrąžinant tokios pačios rūšies naudą, neteisėtai gautą iš jų nacionalinio biudžeto, tos valstybės narės turi analogiškai skaičiuoti palūkanas susigrąžindamos iš Sąjungos biudžeto nepagrįstai gautą naudą (šio sprendimo 74 punkte minėto Sprendimo *Pfeifer & Langen* EU:C:2012:190, 52 punktas). Konstatuotina, kad tas pats pasakytina apie pinigų sumas, kurias valstybių narių administracinės institucijos turi surinkti Sąjungos sąskaita (šiuo klausimu pagal analogiją žr. 1980 m. kovo 27 d. Sprendimo *Meridionale Industria Salumi ir kt.*, 66/79, 127/79 ir 128/79, Rink., EU:C:1980:101, 17 punktą).

93 Nagrinėjamu atveju, pirma, kaip pažymėta šio sprendimo 63 punkte, neginčijama, jog per administracinę procedūrą Komisija iš esmės nusprendė, kad pagal lygiavertiškumo principą atitinkamos skolos turi būti susigrąžintos tokiu pačiu būdu kaip išieškomi nesumokėti nacionaliniai mokesčiai. Ši pozicija iš esmės grindžiama plačiu tokios pačios rūšies naudos, kaip ji suprantama pagal

šio sprendimo 92 punkte nurodytą teismo praktiką, sąvokos aiškinimu, kurį Nyderlandų Karalystė ginčija antroje šio ieškinio pagrindo dalyje. Antra, per teismo posėdį Komisija pažymėjo, kad, remiantis Nyderlandų Karalystės per administracinę procedūrą pateikta informacija, pagal Nyderlandų privatinę teisę yra galimybė išieškoti palūkanas nuo skolų, kurias sudaro nepagrįstai suteiktos nacionalinės žemės ūkio subsidijos; ši institucija šią galimybę nurodė papildomai.

94 Tokiomis aplinkybėmis reikia patikrinti, ar atsižvelgiant į šio sprendimo 92 punkte nurodytą teismo praktiką ankstesnių skolų susigrąžinimas gali būti laikomas panašiu į nesumokėtų nacionalinių mokesčių išieškojimą, paskui prireikus išnagrinėti Komisijos subsidiariai pateiktus argumentus, apibendrintus šio sprendimo 93 punkte.

95 Pirma, kalbant apie ankstesnių skolų ir nacionalinių mokesčių skolų panašumą, pažymėtina, kad reikia, atsižvelgiant į jų atitinkamas ypatybes, atskirai išnagrinėti ankstesnes skolas dėl papildomų mokesčių ir ankstesnes skolas dėl grąžinamųjų eksporto išmokų.

96 Pirmiausia, kalbant apie skolas dėl papildomų mokesčių, pažymėtina, kad pagal teismo praktiką papildomų mokesčių sistema siekiama atkurti pasiūlos ir paklausos pusiausvyrą pieno rinkoje, kuriai būdingi struktūriniai pertekliai, ribojant pieno produktų gamybą. Taigi ši priemonė patenka tarp tikslų racionalizuoti pieno gamybą ir, prisidedant prie atitinkamų kaimo gyventojų pajamų stabilizavimo, išlaikyti tinkamą šios visuomenės dalies gyvenimo lygį (1988 m. gegužės 17 d. Sprendimo *Erpelding*, 84/87, Rink., EU:C:1988:245, 26 punktas; 2004 m. kovo 25 d. Sprendimo *Cooperativa Lattepiù ir kt.*, C-231/00, C-303/00 ir C-451/00, Rink., EU:C:2004:178, 73 punktas ir Sprendimo *Azienda Agricola Ettore Ribaldi ir kt.*, C-480/00, C-482/00, C-484/00, C-489/00–C-491/00 ir C-497/00–C-499/00, Rink., EU:C:2004:179, 57 punktas). Papildomas pieno mokestis yra apribojimas, kylantis iš rinkų politikos arba struktūrinės politikos nuostatų (minėto Sprendimo *Cooperativa Lattepiù ir kt.*, EU:C:2004:178, 74 punktas ir minėto Sprendimo *Azienda Agricola Ettore Ribaldi ir kt.*, EU:C:2004:179, 58 punktas). Jis yra viena iš intervencinių priemonių, skirtų žemės ūkio rinkoms reguliuoti, ir naudojamas išlaidoms pieno sektoriuje finansuoti. Darytina išvada, kad, be akivaizdaus tikslo priversti pieno gamintojus laikytis jiems paskirtų referencinių kiekių, papildomo mokesčio tikslas taip pat yra ekonominis, kiek juo siekiama, kad Bendrija gautų lėšų, reikalingų gamintojų produkcijai, pagamintai viršijus jiems nustatytas kvotas, realizuoti (minėto Sprendimo *Cooperativa Lattepiù ir kt.*, EU:C:2004:178, 75 punktas; minėto Sprendimo *Azienda Agricola Ettore Ribaldi ir kt.*, EU:C:2004:179, 59 punktas ir 2004 m. liepos 15 d. Sprendimo *Gerekens ir Procola*, C-459/02, Rink., EU:C:2004:454, 37 punktas).

97 Tuo remiantis matyti, kad nors, kaip iš esmės teigia Komisija, papildomais mokesčiais siekiama papildyti Sąjungos biudžetą, vis dėlto, kaip pažymi Nyderlandų Karalystė, minėtiems mokesčiams būdinga žemės ūkio rinkų reguliavimo funkcija.

98 Tačiau, kaip iš esmės tvirtina Nyderlandų Karalystė, mokesčiams ir rinkliavoms, patenkantiems į nacionalinę apmokestinimo sistemą ir renkamiems iš visų gyventojų, būdinga esminė, ar net išimtinė, funkcija – surinkti pajamas į nacionalinį biudžetą. Be to, nagrinėjamu atveju Komisija neįrodė ir neteigė, kad Nyderlandų mokesčiais, į kuriuos ji atsižvelgė siekdama taikyti lygiavertiškumo principą, siekiama kokio nors papildomų mokesčių tikslui, t. y. rinkų reguliavimui, analogiško tikslo.

99 Taigi matyti, kaip iš esmės teigia Nyderlandų Karalystė, kad papildomiems mokesčiams būdinga rinkų reguliavimo funkcija yra nesusijusi su nacionaliniais mokesčiais. Be to, kaip teigia Nyderlandų Karalystė, žemės ūkio mokesčiai renkami iš tiksliai nustatytos mokesčių mokėtojų kategorijos, o ne iš visų gyventojų; įplaukos iš papildomų mokesčių skiriamos išlaidoms pieno sektoriuje finansuoti, konkrečiau gamintojų produkcijai, pagamintai viršijus jiems nustatytas kvotas, realizuoti.

100 Pagal analogiją su teismo praktika, pagal kurią siekiant taikyti lygiavertiškumo principą reikia patikrinti, ar ieškiniai, grindžiami Sąjungos teisės pažeidimu, ir ieškiniai, grindžiami nacionalinės teisės pažeidimu, yra panašūs atsižvelgiant į jų dalyką, pagrindus ir pagrindinius elementus (šiuo klausimu žr. 2012 m. liepos 19 d. Sprendimo *Littlewoods Retail ir kt.*, C-591/10, Rink., EU:C:2012:478, 31 punktą ir jame

nurodytą teismų praktiką), reikia konstatuoti, nagrinėjamu atveju kalbant apie patikrinimą, ar skolos Sąjungai ir nacionalinio pobūdžio skolos panašios, kad, atsižvelgiant į ypatingą papildomų mokesčių funkciją ir paskirtį, ankstesnės skolos dėl šių mokesčių negali būti laikomos tokios pačios rūšies lygiavertėmis skolomis kaip nacionalinės mokestinės skolos.

101 Bet kuriuo atveju, antra, net darant prielaidą, jog iš teismo praktikos matyti, kad negalima atmesti galimybės, jog, kaip iš esmės teigia Komisija, papildomi mokesčiai, kaip pinigų sumos, kurias valstybių narių administracinės institucijos turi surinkti Sąjungos sąskaita, gali būti laikomi panašiais į nacionalinius mokesčius arba rinkliavas (šiuo klausimu žr. 1994 m. liepos 14 d. Sprendimo *Milchwerke Köln / Wuppertal*, C-352/92, Rink., EU:C:1994:294, 23 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką ir 2004 m. sausio 15 d. Sprendimo *Penycoed*, C-230/01, Rink., EU:C:2004:20, 36 ir 37 punktus ir juose nurodytą teismo praktiką), reikia pridurti, kad net tokiu atveju reikia patikrinti, ar minėti nacionaliniai mokesčiai arba rinkliavos yra lygiaverčiai papildomiems mokesčiams arba tokios pačios rūšies kaip pastarieji (šiuo klausimu žr. 1993 m. gegužės 27 d. Sprendimo *Peter*, C-290/91, Rink., EU:C:1993:220, 11 punktą).

102 Nagrinėjamu atveju, kaip iš esmės matyti iš šio sprendimo 98 punkto, bylos medžiagoje nėra jokių duomenų, kuriais remiantis būtų galima manyti, kad Komisija bandė patikrinti, ar tarp pagal Nyderlandų teisę nustatytų mokesčių ir rinkliavų yra tokios pačios rūšies mokesčių ir rinkliavų kaip papildomi mokesčiai.

103 Tokiomis aplinkybėmis reikia daryti išvadą, kad Komisija suklydo, kai manė, kad ankstesnės skolos dėl papildomų mokesčių turi būti vertinamos taip pat kaip mokestinės skolos.

104 Antra, kalbant apie ankstesnes skolas dėl grąžinamųjų eksporto išmokų, reikia pažymėti, kad pagal teismo praktiką grąžinamųjų eksporto išmokų sistemos tikslas yra sudaryti sąlygas ES produktų eksportui, kuris priešingu atveju veiklos vykdytojui nebebūtų pelningas (žr. 1998 m. lapkričio 19 d. Sprendimo *Prancūzija / Komisija*, C-235/97, Rink., EU:C:1998:556, 80 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

105 Grąžinamosios eksporto išmokos pagal reglamentų Nr. 729/70 ir Nr. 1258/1999 1 straipsnio 2 dalies a punktą buvo finansuojamos EŽŪOGF Garantijų skyriaus lėšomis, o pagal nuo 2007 m. sausio 1 d. taikomo Reglamento Nr. 1290/2005 3 straipsnio 1 dalies a punktą yra finansuojamos EŽŪGF lėšomis.

106 Taigi savo pobūdžiu grąžinamosios eksporto išmokos, kurios yra ūkininkams suteikta nauda, skiriasi, kaip Komisija, beje, nurodė per administracinę procedūrą ir teismo posėdį, nuo nacionalinių mokesčių. Iš tiesų pirmosios finansuojamos Sąjungos biudžeto lėšomis, o antrieji patenka į nacionalinį biudžetą.

107 Tačiau per sąskaitų patvirtinimo procedūrą Komisija nusprendė, kad skolos dėl grąžinamųjų eksporto išmokų, kurias ūkininkai gavo nepagrįstai ir atitinkama valstybė narė turi susigrąžinti, yra panašios į mokestines skolas, nes iš esmės susigrąžintos sumos priskiriamos prie Sąjungos biudžeto įplaukų, taigi jos patenka į šį biudžetą tokiu pačiu pagrindu kaip nacionaliniai mokesčiai patenka į atitinkamos valstybės narės biudžetą. Jos teigimu, siekiant, kad lygiavertiškumo principas būtų veiksmingas, ankstesnės skolos, kalbant apie palūkanų skaičiavimą jas susigrąžinant, turėjo būti vertinamos taip pat kaip mokestinės skolos.

108 Ši Komisijos atlikta analizė yra nesuderinama su šio sprendimo 92 punkte nurodyta teismo praktika, pagal kurią, nesant Sąjungos teisės normų, valstybių narių pareiga taikyti palūkanas nuo sumų, nepagrįstai gautų iš Sąjungos biudžeto, siejama su aplinkybe, kad jų nacionalinėje teisėje numatytas palūkanų skaičiavimas susigrąžinant tokios pačios rūšies sumas, nepagrįstai gautas iš jų nacionalinio biudžeto.

109 Be abejo, reikia pažymėti, kaip tai daro Komisija, kad nepagrįstai sumokėtos ir sugrąžintos sumos pagal Reglamento Nr. 1605/2002 18 straipsnio 1 dalies f punktą yra įplaukos, kurios skiriamos specifinėms išlaidoms padengti.

110 Tačiau, nors sumos, susijusios su nepagrįstai išmokėtomis ir susigrąžintomis grąžinamosiomis eksporto išmokomis, priskiriamos prie Sąjungos biudžeto įplaukų, minėtas sugrąžintas grąžinamąsias eksporto išmokas atitinkančios sumos niekada neturėjo būti sumokėtos ūkininkams.

111 Kitaip tariant, skirtingai nuo nacionalinių mokesčių išieškojimo, sugrąžinant nepagrįstas grąžinamąsias eksporto išmokas ne konkrečiai papildomas Sąjungos biudžetas, o sugrąžinamos sumos, kurios niekada neturėjo būti išmokėtos.

112 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, darytina išvada, kad Komisija suklydo, kai pripažino, kad ankstesnės skolos dėl grąžinamųjų eksporto išmokų yra panašios į mokestines skolas.

113 Šio sprendimo 103 ir 112 punktuose padarytų išvadų negali paneigti Komisijos argumentai, iš esmės susiję su tuo, jog remiantis siauru tokios pačios rūšies naudos sąvokos aiškinimu, pagal kurį nesumokėtų nacionalinių mokesčių išieškojimas ir ankstesnių skolų susigrąžinimas negali būti laikomi panašiais, būtų nepaisoma tiek Sąjungos biudžetui padarytos žalos dėl nesurinktų palūkanų, tiek lygiavertiškumo principo.

114 Šiuo klausimu, pirma, reikia pažymėti, kad, be abejo, jau buvo konstatuota, kad palūkanų, apskaičiuojamų nuo pažeidimo nustatymo iki faktinio atitinkamų sumų išieškojimo, išieškojimas yra kompensacinio pobūdžio, nes palūkanos susijusios su nuostoliais, kurių laikinai patyrė Sąjungos biudžetas negavęs asignavimų (šio sprendimo 37 punkte minėto Sprendimo *Italija / Komisija*, EU:T:2010:154, 44 punktas).

115 Antra, taip pat tiesa, kad pagal šio sprendimo 92 punkte primintas SESV 325 straipsnio 2 dalies nuostatas valstybės narės turi imtis tų pačių priemonių kovoti su Sąjungos finansiniams interesams kenkiančiu sukčiavimu kaip tos, kurių jos imasi kovodamos su savo pačių finansiniams interesams kenkiančiu sukčiavimu.

116 Tačiau atrodo, kad Komisijos siūlomas platus tokios pačios rūšies naudos sąvokos aiškinimas dėl labai didelės apimties yra nesuderinamas su lygiavertiškumo principo taikymo prielaidomis; šis principas, kaip aiškiai matyti iš šio sprendimo 74 punkte minėto Sprendimo *Pfeifer & Langen* (EU:C:2012:190, 45 punktas), taikomas tik nesant palūkanų išieškojimą numatančių atskirų sektorių taisyklių. Be to, iš šio sprendimo 92 punkte nurodytos teismo praktikos neabejotinai matyti, kad tik kai nacionalinėje teisėje numatytas palūkanų skaičiavimas susigrąžinant tokios pačios rūšies naudą, neteisėtai gautą iš nacionalinio biudžeto, valstybės narės turi analogiškai skaičiuoti palūkanas susigrąžindamos iš Sąjungos biudžeto nepagrįstai gautą naudą.

117 Tačiau Komisijos siūlomas platus aiškinimas galiausiai reikštų, kad net taikant lygiavertiškumo principą visada reikia skaičiuoti palūkanas, kai įplaukos, gautos iš sugrąžintų nepagrįstai išmokėtų sumų, įtraukiamos į Sąjungos biudžetą, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 1605/2002 18 straipsnio 1 dalies f punktą, jeigu nacionalinėje teisėje numatyta skaičiuoti palūkanas vykstant kokiai nors bet kokios rūšies nepagrįstai nacionaliniu lygiu įgytos naudos susigrąžinimo ar nesumokėtų nacionalinių mokesčių išieškojimo procedūrai, neatsižvelgiant, ar jos panašios į nagrinėjamas skolas Sąjungai.

118 Tokia išvada juo labiau darytina pagal analogiją remiantis nusistovėjusia teismo praktika, pagal kurią lygiavertiškumo principas negali būti aiškinamas nei kaip įpareigojantis valstybę narę savo palankiausią senaties tvarką taikyti visiems ieškiniams dėl pažeidžiant Sąjungos teisę surinktų mokesčių arba rinkliavų sugrąžinimo (1998 m. rugsėjo 15 d. Sprendimo *Edis*, C-231/96, Rink., EU:C:1998:401, 36 punktas ir 2000 m. lapkričio 28 d. Sprendimo *Roquette Frères*, C-88/99, Rink., EU:C:2000:652,

29 punktas), nei kaip ją įpareigojantis savo palankiausią vidaus tvarką taikyti visiems ieškiniams, pareikštiems tam tikroje teisės srityje (žr. šio sprendimo 100 punkte minėto Sprendimo *Littlewoods Retail ir kt.*, EU:C:2012:478, 31 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

119 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, darytina išvada, jog Komisija suklydo, kai nusprendė, kad ankstesnės skolos gali būti palygintos su mokestinėmis skolomis. Taigi Komisija taip pat padarė klaidą, kai nusprendė, kad, remiantis lygiavertiškumo principu, egzistuoja Nyderlandų institucijų pareiga apskaičiuoti palūkanas už ankstesnes skolas.

120 Tokiomis aplinkybėmis, antra, reikia įvertinti papildomai per teismo posėdį Komisijos pateiktus argumentus, iš esmės susijusius su tuo, kad finansinės korekcijos dėl su ankstesnėmis skolomis susijusių nenurodytų palūkanų taikymas buvo pateisinamas, nes Nyderlandų privatinėje teisėje buvo numatyta galimybė išieškoti palūkanas, susijusias su nepagrįstai suteiktomis nacionalinėmis žemės ūkio subsidijomis, todėl pagal lygiavertiškumo principą tokios palūkanos galėjo būti gautos susigrąžinant ankstesnes skolas.

121 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad vykdant SESV 263 straipsnyje numatytą teisėtumo kontrolę Bendrojo Teismo jurisdikcijai priklauso nagrinėti ieškinius dėl kompetencijos trūkumo, esminio procedūrinio reikalavimo pažeidimo, Sutarties ar kokios nors su jos taikymu susijusios teisės normos pažeidimo arba piktnaudžiavimo įgaliojimais. SESV 264 straipsnyje numatyta, kad jeigu ieškinys yra pagrįstas, ginčijamas aktas paskelbiamas negaliojančiu. Taigi Bendrasis Teismas bet kuriuo atveju negali pakeisti ginčijamą aktą priėmusio subjekto motyvų savais (žr. 2013 m. vasario 28 d. Sprendimo *Portugalija / Komisija*, C-246/11 P, EU:C:2013:118, 85 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

122 Nagrinėjamu atveju visų pirma iš bylos medžiagos matyti, kad 2011 m. vasario 11 d. rašte, išsiųstame atsakant į dvišalio susitikimo protokolą, Nyderlandų institucijos nurodė, viena vertus, kad Nyderlandų viešojoje teisėje nėra numatyta jokios pareigos reikalauti palūkanų susigrąžinant nepagrįstai suteiktas nacionalines žemės ūkio subsidijas, ir, kita vertus, vis dėlto galimybė gauti tokias palūkanas egzistuoja pagal Nyderlandų privatinę teisę. Tačiau minėtame rašte tos institucijos pažymėjo, kad praktiškai šia galimybe beveik nesinaudojama.

123 Toliau reikia pažymėti, kad per administracinę procedūrą Komisija dėl šios nurodomos Nyderlandų privatinėje teisėje įtvirtintos galimybės nepateikė jokio argumento siekdama pagrįsti savo išvadą, kad Nyderlandų Karalystė turi apskaičiuoti palūkanas už ankstesnes skolas.

124 Taigi, pirma, oficialiame pranešime Nyderlandų institucijoms užginčijus finansinės korekcijos pagrindą, Komisija nurodė, kad skolos Sąjungai negali būti vertinamos mažiau palankiai nei bet kokia nacionalinio pobūdžio skola. Tuo remdamasi ji iš esmės padarė išvadą, kad jeigu klostantis faktinėms aplinkybėms Nyderlandų Karalystė reikalavo palūkanų išieškodama kokią nors nacionalinio pobūdžio skolą, kaip antai mokestines skolas ar nepagrįstai suteiktas nacionalines subsidijas, ji turėtų tą patį daryti susigrąžindama skolas Sąjungai. Antra, iš Komisijos pastabų, pateiktų vykstant taikinimo procedūrai, galutinės pozicijos ir apibendrintos ataskaitos neabejotinai matyti, jog Komisija manė, kad ankstesnės skolos turi būti palygintos su nacionalinėmis mokestinėmis skolomis.

125 Galiausiai svarbu pridurti, jog per teismo posėdį Komisija pripažino, kad per administracinę procedūrą šalys neaptarė šios nurodomos galimybės gauti palūkanas pagal Nyderlandų privatinę teisę.

126 Iš šios informacijos matyti, jog finansinė korekcija, kurią Komisija taikė dėl su ankstesnėmis skolomis susijusių nenurodytų palūkanų, iš esmės pagrįsta tuo, kad šios skolos panašios į mokestines skolas, todėl, kadangi palūkanos imamos išieškant pastarąsias skolas, jos taip pat turi būti apskaičiuojamos dėl pirmųjų. Tačiau Komisija nė karto negrindė šios išvados tuo, kad atsižvelgiant į tai, jog egzistuoja galimybė gauti palūkanas už nacionalinio pobūdžio skolas, atsiradusias dėl nepagrįstai suteiktų nacionalinių žemės ūkio subsidijų, Nyderlandų Karalystė turėjo apskaičiuoti palūkanas už ankstesnes skolas.

127 Tokiomis aplinkybėmis siekiant šiame etape atsižvelgti į tokią galimybę – darant prielaidą, kad ji reali, – gauti palūkanas pagal Nyderlandų privatinę teisę ir įvertinti klausimą, ar tokia galimybė buvo pakankamas pagrindas pagal lygiavertiškumo principą pripažinti Nyderlandų Karalystei tenkančią pareigą apskaičiuoti palūkanas už ankstesnes skolas, galiausiai tektų pakeisti ginčijamo sprendimo motyvus, tačiau to Bendrasis Teismas negali daryti, kaip matyti iš šio sprendimo 121 punkte nurodytos teismo praktikos.

128 Darytina išvada, kad papildomai per teismo posėdį Komisijos pateikti argumentai turi būti atmesti ir nėra reikalo priimti sprendimo dėl jų priimtinumo dėl to, kad jie pirmą kartą buvo nurodyti tik per teismo posėdį.

129 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia pritarti visam Nyderlandų Karalystės nurodytam antrajam ieškinio pagrindui. Kadangi šis ieškinio pagrindas nurodytas grindžiant pagrindinį reikalavimą, reikia patenkinti šį reikalavimą.

130 Vis dėlto Bendrasis Teismas mano, kad siekiant išsamumo reikia išnagrinėti Nyderlandų Karalystės nurodytą trečiąjį ieškinio pagrindą; pažymėtina, kad šis ieškinio pagrindas nurodytas grindžiant antrąjį subsidiariai pateiktą reikalavimą (žr. šio sprendimo 51 punktą).

Dėl trečiojo ieškinio pagrindo, susijusio su rūpestingumo principo, siejamo su Reglamento Nr. 729/70 8 straipsnio 2 dalimi ir Reglamento Nr. 595/91 5 straipsnio 2 dalimi, pažeidimu

131 Nurodydama trečiąjį ieškinio pagrindą Nyderlandų Karalystė kaltina Komisiją pažeidus rūpestingumo principą, siejamą su Reglamento Nr. 729/70 8 straipsnio 2 dalimi ir Reglamento Nr. 595/91 5 straipsnio 2 dalimi, nes ši institucija iki 2006 m. spalio 16 d. nepriėmė sprendimo dėl byloje *Centramelk* nurodytų skolų ir dėl to šias skolas turi padengti Bendrija. Šiuo atžvilgiu, pirma, Nyderlandų Karalystė teigia, kad Komisija turėjo tinkamu laiku atsižvelgti į Nyderlandų institucijų pateiktą informaciją, ypač nurodytąją 2006 m. spalio 4 d. rašte. Kadangi iš tos informacijos matyti, kad, išskyrus vienintelį iš devynių su byla *Centramelk* susijusių atskirų sukčiavimo atvejų, nagrinėjamos skolos buvo nesusigrąžintinos, tai, beje, jau buvo aišku išsiunčiant 2003 m. liepos 10 d. specialų pranešimą, Komisija iki 2006 m. spalio 16 d. turėjo priimti sprendimą dėl aštuonių iš šių atvejų. Ji bent jau turėjo motyvuoti atsisakymą priimti tokį sprendimą. 2006 m. spalio 23 d. rašte nenurodyti jokie motyvai. Antra, Nyderlandų Karalystė tvirtina, kad per administracinę procedūrą, kuri buvo užbaigta priimant ginčijamą sprendimą, Komisija nepersvarstė savo pozicijos ir tik pateikė nuorodą į ankstesnes pozicijas, kurios buvo nebeaktualios. Ji elgėsi nerūpestingai, ypač atsižvelgiant į taikinimo procedūrą. Trečia, atsakydama į Komisijos teiginį, jog šis ieškinio pagrindas yra nepriimtinas, Nyderlandų Karalystė tvirtina, kad jos negalima kaltinti tuo, kad nepareiškė ieškinio dėl Sprendimo 2007/327, nes šis susijęs tik su pagrindine suma, o ne su palūkanomis.

132 Komisija iš esmės atsikerta, kad trečiasis ieškinio pagrindas yra nepriimtinas ir bet kuriuo atveju nepagrįstas.

133 Visų pirma reikia pažymėti, kad, kalbant apie byloje *Centramelk* nurodytas skolas, Sprendime 2007/327 Komisija taikė Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 5 dalyje įtvirtintą taisyklę. Šiuo klausimu iš 2006 m. vasario 21 d. rašto matyti, kad, Komisijos tarnybų teigimu, šio rašto parengimo dieną šių skolų susigrąžinimas tebevyko. Be to, 2006 m. spalio 23 d. rašte Komisija pranešė Nyderlandų institucijoms, kad dėl minėtos bylos dar nepriimtas joks sprendimas ir kad iki 2006 m. spalio 16 d. neišnagrinėti atvejai bus nagrinėjami remiantis Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio nuostatomis.

134 Paskui per administracinę procedūrą, kuri buvo užbaigta priimant ginčijamą sprendimą, šalys, be kita ko, diskutavo dėl Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 5 dalies taikymo palūkanoms, susijusioms su byloje *Centramelk* nurodytomis skolomis. Šis klausimas buvo atskirai iškeltas taikinimo institucijoje.

135 Savo ataskaitoje taikinimo institucija, be kita ko, pažymėjo, kad byla *Centramelk* buvo išnagrinėta 2006 m. taikant Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 5 dalį. Tokiomis aplinkybėmis, pažymėjusi, kad gali būti neįmanoma persvarstyti Sprendimo 2007/327, kuris tapo galutinis, taikinimo institucija iškėlė klausimą, ar apskaičiuojant palūkanas galima atsižvelgti tik į su minėta byla susijusius atskirus sukčiavimo atvejus, dėl kurių 2006 m. iš tikrųjų buvo taikyta susigrąžinimo procedūra, ir neįtraukti kitų toje byloje nurodytų atvejų, susijusių su bendrovėmis, kurios gerokai prieš taikant Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 5 dalyje įtvirtintą taisyklę buvo bankrutavusios, likviduotos ar nebeturėjo turto. Tad taikinimo institucija paragino Komisiją įvertinti pastarąjį klausimą.

136 Galiausiai Komisija išnagrinėjo šį klausimą savo galutinėje pozicijoje ir apibendrintoje ataskaitoje. Šiuo atžvilgiu ji visų pirma pažymėjo, kad, remiantis Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 6 dalies b punktu, valstybė narė gali nuspręsti nesiekti susigrąžinti išmokos, jeigu tai neįmanoma dėl skolininko nemokumo, nustatyto ir pripažinto pagal tos valstybės narės nacionalinę teisę. Kadangi Nyderlandų Karalystė į Reglamento Nr. 885/2006 III priedo lentelę už 2006 finansinius metus neįrašė nė vienos iš devynių byloje *Centramelk* nurodytų skolų kaip nesusigrąžintinų, šioms skoloms, Komisijos teigimu, turi būti taikoma Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 5 dalyje įtvirtinta taisyklė. Be to, Komisija atmetė argumentą, susijusį su tuo, kad aštuonios iš devynių minėtoje byloje nurodytų skolų buvo nesusigrąžintinos dar prieš priimant sprendimą dėl sąskaitų patvirtinimo už 2006 finansinius metus ir neturėjo būti įtrauktos apskaičiuojant palūkanas. Šiuo klausimu ji pažymėjo, kad minėta taisykle įtvirtintas Sąjungos ir atitinkamos valstybės narės finansinės atsakomybės paskirstymas dėl skolų, kurios nebuvo susigrąžintos per ketverius arba aštuonerius metus po to, kai pažeidimas buvo pirmą kartą nustatytas per administracinį arba teisminį nagrinėjimą. Komisijos teigimu, atsižvelgiant į Nyderlandų institucijų pateiktą informaciją, tai, kad skolos neįmanoma susigrąžinti, prieš pasibaigiant šiam terminui buvo įrodyta tik dėl dviejų iš devynių atskirų sukčiavimo atvejų. Ji taip pat pridūrė, jog 2003 m. atlikdamos tyrimą jos tarnybos padarė išvadą, kad toje byloje nurodytų skolų susigrąžinimas tebevyksta. Galiausiai atsižvelgusi į šiuos svarstymus ir tai, kad palūkanos yra papildoma suma prie pagrindinių skolų, Komisija su visomis byloje *Centramelk* nurodytomis skolomis susijusioms palūkanoms pritaikė Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 5 dalyje įtvirtintą taisyklę.

137 Būtent atsižvelgiant į šiuos patikslinimus pirmiausia reikia nagrinėti šį ieškinio pagrindą.

138 Pirma, Nyderlandų Karalystė teigia, kad Komisija elgėsi nerūpestingai, nes suklydo iki 2006 m. spalio 16 d. nepriėmusi sprendimo dėl byloje *Centramelk* nurodytų skolų arba bent jau nemotyvavusi atsisakymo priimti tokį sprendimą iki minėtos datos.

139 Kalbant konkrečiau, ieškinyje Nyderlandų Karalystė teigia, kad Komisija padarė klaidą, kai „iki 2006 m. spalio 16 d. nepriėmė sprendimo dėl pradelstų skolų, dėl kurių jau buvo pateiktas [2003 m. liepos 10 d. specialus pranešimas] siekiant, kad likusią sumą padengtų Bendrija“. Be to, dublike ji kaltina Komisiją iki 2006 m. spalio 16 d. nepriėmus sprendimo „dėl bylos *Centramelk*, kuriuo remiantis [aštuoniais] iš atitinkamų [devynių atskirų sukčiavimo atvejų] nesusigrąžintas skolas padengtų Bendrija “, ir tuo, kad ši institucija „dar iki <...> 2006 m. spalio 16 d. <…> galėjo ir turėjo, kiek tai susiję su [minėtais aštuoniais atskirais sukčiavimo atvejais], nuspręsti, kad Bendrija turi padengti finansinius padarinius pagal Reglamento Nr. 729/70 8 straipsnio 2 dalį kartu su Reglamento Nr. 595/91 5 straipsnio 2 dalimi“. Be to, ji priduria, kad 2006 m. spalio 23 d. raštas yra visiškai nemotyvuotas.

140 Taigi iš Nyderlandų Karalystės rašytinių dokumentų matyti, kaip ji, beje, tai patvirtino per teismo posėdį atsakydama į Bendrojo Teismo pateiktą klausimą (tai buvo pažymėta posėdžio protokole), kad nors grindžiant trečiąjį ieškinio pagrindą nurodyti argumentai formaliai pateikti siekiant, kad būtų iš dalies panaikintas ginčijamas sprendimas, jie susiję su Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 5 dalies taikymu byloje *Centramelk* nurodytoms skoloms.

141 Neginčijama, kaip nurodyta šio sprendimo 133 punkte, kad būtent Sprendimu 2007/327 Komisija, be kita ko, byloje *Centramelk* nurodytoms skoloms taikė Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 5 dalyje įtvirtintą taisyklę.

142 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal teismo praktiką sprendimas, per SESV 263 straipsnyje nustatytą terminą neapskųstas asmens, kuriam jis skirtas, šiam asmeniui tampa galutinis (žr. 1999 m. rugsėjo 14 d. Sprendimo *Komisija / AssiDomän Kraft Products ir kt.*, C-310/97 P, Rink., EU:C:1999:407, 57 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką). Ši teismo praktika visų pirma pagrįsta tuo, kad ieškinio pareiškimo terminu siekiama užtikrinti teisinį saugumą ir išvengti begalinio teisinių padarinių sukeliančių Sąjungos aktų ginčijimo, ir gero teisingumo vykdymo bei proceso ekonomijos reikalavimais (minėto Sprendimo *Komisija / AssiDomän Kraft Products ir kt.*, EU:C:1999:407, 61 punktas).

143 Šioje byloje neginčijama, kad Sprendimas 2007/327, kaip matyti iš jo 3 straipsnio, buvo skirtas Nyderlandų Karalystei ir kad ši valstybė nepareiškė ieškinio dėl to sprendimo panaikinimo.

144 Atsižvelgiant į šio sprendimo 142 punkte nurodytą teismo praktiką darytina išvada, kad Sprendimas 2007/327 Nyderlandų Karalystei tapo galutinis.

145 Taigi Nyderlandų Karalystė, kuri galėjo pareikšti ieškinį dėl Sprendimo 2007/327 panaikinimo ir nesutikti su Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 5 dalies taikymu byloje *Centramelk* nurodytoms skoloms, neteko bet kokios galimybės jį vėliau ginčyti pasibaigus ieškinio dėl šio sprendimo pareiškimo terminui (pagal analogiją žr. 2012 m. liepos 5 d. Sprendimo *Graikija / Komisija*, T-86/08, Rink., EU:T:2012:345, 50 punktą).

146 Leidus Nyderlandų Karalystei nagrinėjant šį ieškinį pateikti argumentus, susijusius su tuo, kad, kalbant apie byloje *Centramelk* nurodytas skolas, iki 2006 m. spalio 16 d. nebuvo priimtas sprendimas, taigi ir su minėtų skolų įtraukimu į Sprendimą 2007/327, nors niekas netrukdė ginčyti pastarojo sprendimo pareiškiant ieškinį dėl panaikinimo, jai būtų leista nepaisyti ieškinio dėl Sprendimo 2007/327 pareiškimo termino (pagal analogiją žr. šio sprendimo 145 punkte minėto Sprendimo *Graikija / Komisija*, EU:T:2012:345, 53 punktą).

147 Todėl argumentai, susiję su tuo, kad Komisija iki 2006 m. spalio 16 d. turėjo priimti sprendimą dėl byloje *Centramelk* nurodytų skolų, turi būti atmesti kaip nepriimtini.

148 Šios išvados nepaneigia Nyderlandų Karalystės argumentas, kad jos negalima kaltinti nepareiškus ieškinio dėl Sprendimo 2007/327, nes šis susijęs tik su pagrindine byloje *Centramelk* nurodytų skolų suma, o ne su palūkanomis.

149 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką griežtas Sąjungos teisės nuostatų dėl procesinių terminų taikymas atitinka teisinio saugumo reikalavimą ir būtinybę vengti bet kokios diskriminacijos ar savivalės vykdant teisingumą (šio sprendimo 145 punkte minėto Sprendimo *Graikija / Komisija*, EU:T:2012:345, 54 punktas; šiuo klausimu taip pat žr. 2010 m. lapkričio 16 d. Nutarties *Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert / Komisija*, C-73/10 P, Rink., EU:C:2010:684, 49 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

150 Pritarus Nyderlandų Karalystės argumentams ir jai leidus dabar ginčyti Sprendime 2007/327 išdėstytų teiginių teisėtumą remiantis vien tuo, kad ginčijamu sprendimu Sprendime 2007/327 nagrinėjamoms skoloms vėliau buvo taikyta Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 5 dalis, šiai valstybei narei būtų leista nesilaikyti ieškinio pareiškimo termino, todėl tai prieštarautų šio termino nustatymo tikslui, nurodytam šio sprendimo 149 punkte.

151 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, Nyderlandų Karalystės argumentus, kuriais siekiama įrodyti, kad Komisija elgėsi nerūpestingai, nes suklydo, kai iki 2006 m. spalio 16 d. nepriėmė sprendimo dėl byloje *Centramelk* nurodytų skolų, reikia atmesti kaip nepriimtinus.

152 Antra, Nyderlandų Karalystė taip pat kaltina Komisiją nerūpestingumu per administracinę procedūrą, kuri buvo užbaigta priimant ginčijamą sprendimą. Jos teigimu, nors tiek valdžios institucijos, tiek taikinimo institucija kritikavo Komisijos poziciją, pastaroji „nepersvarstė savo pozicijos ir tik pateikė nuorodą į ankstesnes pozicijas, kurios per tą laiką tapo nebeaktualios dėl naujos informacijos“, ir „rimtai nevertino taikinimo procedūros“.

153 Šiuo klausimu pažymėtina, kaip matyti iš šio sprendimo 136 punkte pateiktos Komisijos galutinės pozicijos ir apibendrintos ataskaitos santraukos, jog Komisija iš esmės dar kartą patvirtino savo poziciją, kad byloje *Centramelk* nurodytoms skoloms Sprendime 2007/327 turėjo būti taikoma Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 5 dalyje įtvirtinta taisyklė, ir dėl to atmetė argumentą, susijusį su tuo, kad nuo 2006 m. buvo aišku, kad aštuoniais iš devynių su minėta byla susijusių atskirų sukčiavimo atvejų skolos yra nesusigrąžintinos. Be to, tokiomis aplinkybėmis ir, kadangi su toje byloje nurodytomis skolomis susijusios palūkanos buvo papildoma suma prie minėtų skolų, Komisija nusprendė, kad reikia taikyti minėtą taisyklę ir nustatyti Nyderlandų Karalystei finansinę korekciją dėl 50 % su minėtomis skolomis susijusių palūkanų.

154 Iš to matyti, kad Komisija tinkamai išnagrinėjo klausimą, ar kai kurios byloje *Centramelk* nurodytos skolos gali būti neįtrauktos apskaičiuojant palūkanas. Konkrečiai kalbant, ji išnagrinėjo ir aiškiai atmetė teiginį, jog nuo 2006 m. buvo aišku, kad aštuoniais iš devynių su minėta byla susijusių atskirų sukčiavimo atvejų skolos yra nesusigrąžintinos, ir pasiūlymą į finansinę korekciją neįtraukti su šiais aštuoniais atskirais sukčiavimo atvejais susijusių palūkanų.

155 Darytina išvada, kad Komisija susipažino su Nyderlandų Karalystės pateiktais argumentais ir taikinimo institucijos užduotais klausimais ir juos rūpestingai išnagrinėjo, nors ir nelaikė jų įtikinamais. Tokiomis aplinkybėmis negalėjo būti pažeistas rūpestingumo principas (šiuo klausimu žr. 2000 m. gegužės 18 d. Sprendimo *Belgija / Komisija*, C-242/97, Rink., EU:C:2000:255, 92 ir 93 punktus).

156 Šios išvados nepaneigia Nyderlandų Karalystės pateiktas argumentas, kad Komisija nepersvarstė savo pozicijos ir tik pateikė nuorodą į ankstesnes pozicijas, kurios per tą laiką tapo nebeaktualios dėl naujos informacijos.

157 Iš tiesų, pirma, aplinkybė, jog Komisija visų pirma dar kartą patvirtino savo ankstesnę Nyderlandų Karalystės ginčytą poziciją, pagal kurią 2003 m. atlikdamos tyrimą jos tarnybos padarė išvadą, kad byloje *Centramelk* nurodytų skolų susigrąžinimas tebevyksta, nereiškia, kad Komisija elgėsi nerūpestingai nagrinėdama Nyderlandų Karalystės pateiktus argumentus. Priešingai, ši aplinkybė parodo tik šalių nesutarimą dėl to, ar pakanka duomenų, į kuriuos atsižvelgta tvirtinant minėtas skolas. Taigi dėl tų pačių kaip šio sprendimo 155 punkte nurodytų motyvų ši aplinkybė negali reikšti, kad Komisija elgėsi nerūpestingai.

158 Be to, atsižvelgiant į šio sprendimo 142–146 punktuose išdėstytus svarstymus, svarbu pridurti, jog Komisijos išvada, kad byloje *Centramelk* nurodytų skolų susigrąžinimas tebevyko, be kita ko, lėmė, kad minėtoms skoloms taikyta Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 5 dalyje įtvirtinta taisyklė ir jos įtrauktos į Sprendimą 2007/327 (žr. šio sprendimo 133 punktą), ir jog pastarasis sprendimas, šiuo atžvilgiu Komisijos padarytos išvados ir pateikti argumentai tapo galutiniai Nyderlandų Karalystei, nes ši nepareiškė ieškinio dėl minėto sprendimo panaikinimo. Todėl reikia konstatuoti, kad Komisija galėjo pagrįstai ir nesielgdama nerūpestingai remtis šiomis aplinkybėmis per procedūrą, kuri buvo užbaigta priimant ginčijamą sprendimą.

159 Antra, reikia pabrėžti, kad Komisija Reglamento Nr. 1290/2005 32 straipsnio 5 dalies taikymą su byloje *Centramelk* nurodytomis skolomis susijusioms palūkanoms grindė argumentu, kad minėtos palūkanos, kaip papildoma suma prie šių skolų, turi būti tvarkomos kartu su skolomis. Pažymėtina, kad Nyderlandų Karalystė visiškai neginčija šio argumento.

160 Tokiomis aplinkybėmis Nyderlandų Karalystės argumentus, kad Komisija elgėsi nerūpestingai, kai neatsižvelgė į vykstant procedūrai šios valstybės narės pateiktus argumentus dėl su byloje *Centramelk* nurodytomis skolomis susijusių palūkanų, reikia atmesti kaip nepagrįstus.

161 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, trečiąjį ieškinio pagrindą reikia atmesti kaip iš dalies nepriimtiną ir iš dalies nepagrįstą.

162 Remiantis visa tuo, kas išdėstyta, ypač šio sprendimo 129 punkte padaryta išvada, reikia panaikinti ginčijamą sprendimą, kiek Komisija Nyderlandų Karalystei taikė 4 703 231,78 euro finansinę korekciją dėl su ankstesnėmis skolomis susijusių nenurodytų palūkanų.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

163 Pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Komisija pralaimėjo bylą, ji turi padengti bylinėjimosi išlaidas pagal Nyderlandų Karalystės pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (antroji kolegija)

nusprendžia:

1. **Panaikinti 2013 m. gruodžio 12 d. Komisijos įgyvendinimo sprendimą 2013/763/ES dėl valstybių narių patirtų tam tikrų išlaidų nefinansavimo Europos Sąjungos lėšomis iš Europos žemės ūkio orientavimo ir garantijų fondo (EŽŪOGF) Garantijų skyriaus, Europos žemės ūkio garantijų fondo (EŽŪGF) ir Europos žemės ūkio fondo kaimo plėtrai (EŽŪFKP), kiek juo Nyderlandų Karalystei taikyta 4 703 231,78 euro finansinė korekcija dėl nenurodytų palūkanų už skolas dėl iki 1993 m. balandžio 1 d. per vėlai sumokėtų papildomų mokesčių ir už skolas dėl iki 1995 m. balandžio 1 d. nepagrįstai išmokėtų grąžinamųjų eksporto išmokų.**

2. **Europos Komisija padengia savo ir Nyderlandų Karalystės patirtas bylinėjimosi išlaidas.**

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Paskelbta 2015 m. lapkričio 24 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.